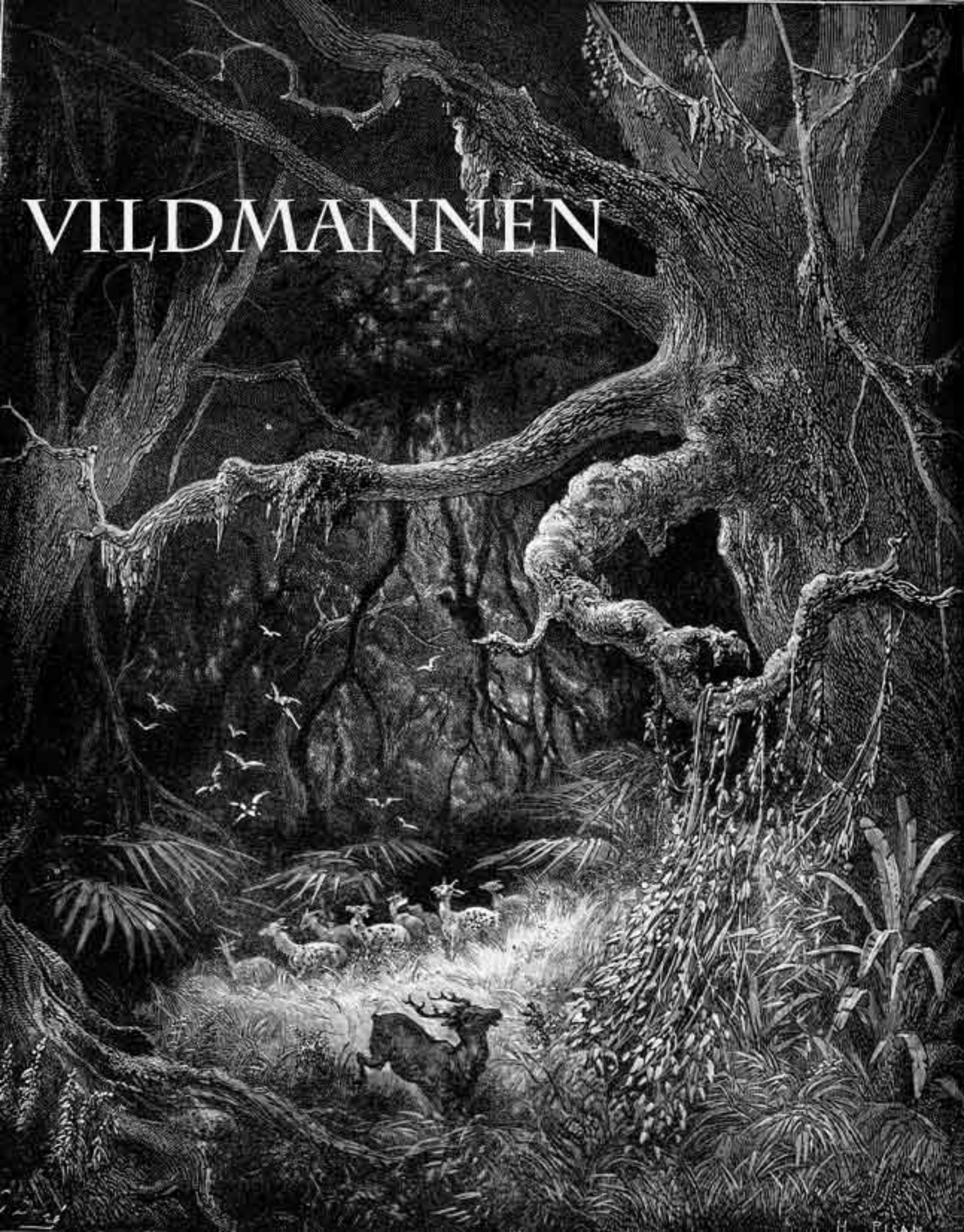

VILDMANNEN

Vildmannen

sagospel i fem akter

fritt efter bröderna Grimm,

av Christian Lanciai (2005)

Personerna :

Johannes, skogvaktare

Hubert, hans son

Rabbinen

4 knektar

Kungen

Drottningen

4 rådsherrar

en jägare

Hans

Prins Rupert

Prinsessan Bianca

hennes hovdam

en general

hovfolk

fredlösa med lösa damer och annat löst folk

Handlingen äger rum i något slott vid något hov någonstans
samt i någon skog på behörigt avstånd.

Copyright © Christian Lanciai 2005

Vildmannen

Akt I scen 1. En enkel hydda i skogen.

Hubert Melankolin har inga gränser. Den övergår allt förstånd och ställer allt vett och all mänsklig ävlan och strävan i skuggan inför sitt massiva allt fördunklande överväldigande katedralkomplex av oöverstigliga förbjudande bergskedjor. Ja, jag är liten och blir bara mindre inför min utsägliga sorg, som bara förvärras för varje dag, som om inga tårar i världar kunde gråta ut den men endast göda den. Därför har jag till slut bragts till denna yttersta förtvivlan att med fara för mitt liv uppsöka den gamle lärde trollkarlen vars konster är förbjudna men desto mera attraktiva: att väcka upp de döda.

Rabbinen Min unge man, hur vågar du komma hit?

Hubert Jag hade inget val.

Rabbinen Är du inte medveten om att jag är fördömd av mänskligheten som trollkarl och förtappad antikristen ateist?

Hubert Jag räds inte mänsklighetens fördomar.

Rabbinen Då är du modig. Den saken är klar. Men varför har du kommit?

Hubert Min far är död, och jag är otröstlig. Jag kan inte leva utan min kontakt med honom. Därför har jag inget annat val än att söka den genom dig.

Rabbinen Min son, du vet inte vad du begär.

Hubert Jo, det är just vad jag vet, och det är därför jag begär det.

Rabbinen Är du säker på att ingen såg dig komma hit?

Hubert Jag gjorde allt jag kunde för att dölja alla mina spår.

Rabbinen Ingenting är farligare än att uppsöka umgänge med de döda. Inte bara är det belagt med dödsstraff, till och med mina egna förfäder i Bibeln på Samuels egen tid fördömde andeskådningskonsten och åkallandet av de döda, utan framför allt är det livsfarligt för ens egen förstånd och hälsa, ty risken är att det lyckas.

Hubert Det är bara därför jag har kommit.

Rabbinen Jag tror jag vet vem du är. Du är den gamle skogvaktarens son, en yngling i dina bästa år och hans enda ättelägg. Han förlorade sin maka för många år sedan och kom hit lika desperat som du för att få kontakt med henne. Han fick kontakt med henne och blev bara än otröstligare. Jag bara varnar dig.

Hubert Jag vet vad jag gör.

Rabbinen Du måste vara mera desperat än din far. Ja, jag vet. Han omkom i en tragisk olycka helt i onödan, och han var den ende du hade. Jag ska se vad jag kan göra. Men skyll inte på mig om det går snett. Om det lyckas svär jag mig fri från allt ansvar. Ingen kan bli drabbad utom du själv.

Hubert Jag tar riskerna.

Rabbinen Du är verkligen modig. Nåväl, då är det väl bara att sätta igång. Vi måste arbeta fullkomligt ostörda, ty minsta störande element måste totalt sabotera hela företaget. Därför är jag så noga med att försäkra mig om att du verkligen kom ensam och i hemlighet. Kan du garantera det?

Hubert Annars hade jag aldrig kommit.

Rabbinen Jag tror dig. Man riskerar inte livet för en sådan sak om man inte är säker på den. Kom då med mig in i mörkret, så skall vi se vad vi kan göra.

(Han tänder en eld och lägger rökelse på elden som flamlar upp i gnistor och effektfulla färger.)

Hubert Jag bad er inte komma med billiga tricks. Det här är inte en marknad med karneval. Jag önskar ni ville komma till saken.

Rabbinen Du förolämpar mina kunskaper. Har jag inte studerat den heliga Kabbalan i hela mitt liv? Har jag inte umgåtts med de döda i hela mitt liv? Har jag inte skådat andar i hela mitt liv? Har jag inte varit en framstående alkemist i hela mitt liv?

Hubert Ingen retorik om jag får be, fader rabbi. Gör bara vad ni ska.

Rabbinen Jag gör så gott jag kan, det kan du vara säker på, och jag vet vad jag gör, ty jag kan mitt yrke, även om det har vissa begränsningar. Ingenting är säkert, och det är inte mitt fel om jag misslyckas.

Hubert Vems kan det väl annars vara?

Rabbinen Den som stör mig i mitt arbete! Stör mig inte nu, utan låt mig koncentrera mig! *(koncentrerar sig krampaktigt)*

Hubert (för sig själv) Nog visste jag att han var en rolig filur, men inte visste jag att han var en sådan narr.

Rabbinen (vaknar till) Vasa?

Hubert Ingenting. Koncentrera er bara.

Rabbinen Det är ju det jag försöker göra!

Hubert Ja, jag ser det.

Rabbinen Stör mig inte!

Hubert Det är ju det jag inte försöker göra.

Rabbinen Varför gör du det då?

Hubert Gräla inte, rabbi, utan sätt i gång.

Rabbinen Det är ju det jag försöker göra, men du bara tjarar hela tiden!

Hubert Jag försöker hålla tyst, men det var faktiskt ni som avbröt mig.

Rabbinen Avbryt mig inte nu. (*koncentrerar sig*) Det var din far du ville ha. Jag kände honom väl. En god och ärlig man som skändligen utnyttjades av sina herrar. Han utstod sitt förtryck med en ängels tålmod och svarade aldrig med att ge tillbaka för det onda han fick. I stället drog han sig undan, precis som nerven i en värkande tand drar sig bort från tanden.

Hubert Jag är inte här för att få mina tänder utdragna, rabbi.

Rabbinen Nej, inte den här gången, men jag är faktiskt en skicklig tandläkare också.

Hubert Det tror jag gärna.

Rabbinen Till saken!

Hubert Det är det jag har sagt hela tiden.

Rabbinen Hokus pokus och abrakadabra! Vid alla heliga rabbiner och kabbalans alla obegripligheter sedan urminnes tider och vid alla outtydbara formler och mystiska hemligheters hopplösa bortglömdhet ber jag dig stiga fram ur det yttersta mörkret, om du alltjämt känner din son, skogvaktare Johannes Bauer!

Johannes (*stiger lugnt fram genom röken*) Jag kan aldrig förneka min ende son.

Rabbinen (*belåten med sig själv*) Välkommen, Johannes! Kul att se dig! Jag visste att du inte skulle släppa taget om livet och din ende son så lätt!

Hubert Far, är det verkligen du?

Johannes Det ser inte bättre ut. Du kallade på mig, Hubert. Alltså hade jag inget annat val än att komma. Här har du mig. Vad ville du mig?

Hubert Jag var bara så ensam, far, och jag fylldes av en värre ångest för varje dag av oro inför framtiden och den osäkerhet som kanske väntar mig när jag inte längre har ditt skydd för omvärlden.

Johannes Ja, du svävar i stor fara, min son. Du gjorde klokt i att åkalla mig.

Hubert Kan du bringa klarhet i vad jag möjligen har att frukta?

Johannes Det du mest av allt har att frukta är konsekvenserna av att du sökte dig hit, ty vår gode vän rabbinen här är en fredlös utböling som aldrig kan få nåd inför människorna, då de fruktar hans högre kunskap och konster och därför har fördömt honom i sin okunnighet som trollkarl fastän han bara är en vanlig hantverkare. Det är inte lätt att vara kunnig, min son. Ju mera kunskap man har, desto mera utsatt är man inför okunskapens omgivande helvete.

Rabbinen Så sant, så sant.

Hubert Är det det enda jag har att frukta?

Johannes Nej, min son, du har oändligt mycket mer att frukta. Du anar inte vad som väntar dig. Det är nästan så att jag önskar att du aldrig hade kommit hit så att du sluppit att få veta något om det fasansfulla som väntar dig.

Rabbinen Har du då ingenting gott att säga din trogne son? Har jag då frambesvurit dig bara för att du skulle överösa honom med orättvisa förbannelser?

Johannes Jag bara varnar honom, rabbi. Nej, rabbi, du har inte förgäves manat fram mig ur skuggorna, lika litet som kung Saul manade fram Samuel för att han skulle berätta för honom hur snart han skulle dö. Det var ju ändå förutbestämt. Saul hade inte kunnat ändra på saken. Nu fick han veta om det i förväg i stället för att få uppleva chocken att uppleva det utan förvarning.

Hubert Vad vill du egentligen varna mig för, far?

Johannes Det undrar jag själv också. Egentligen ville jag inte varna dig för någonting. Egentligen ville jag bara ta chansen att få återse dig och vara hos dig igen. Det var väl också därför mest du manade fram mig?

Hubert (*störtar i hans famn*) Far, lämna mig aldrig!

Johannes Jag skall aldrig lämna dig, inte ens när du sitter inlåst i järnbur för resten av ditt liv.

Hubert (*förskräckt, drar sig tillbaka*) Vad är det du säger, far?

Johannes Ta det lugnt. Det är inte så farligt som det låter. Allt går över.

Rabbinen Ja, även livet går över, men inte blir vi gladare för det att vi dör. Det är inte någon vidare glättig livsuppmuntran precis du kommer med, skogvaktare Johannes.

Johannes Var glada för att jag inte säger hela sanningen.

Rabbinen Då ska vi inte be dig om den heller.

Hubert Far, du förespeglar mig den hemskaste tänkbara framtid. Det var just för att slippa frukta en sådan som jag kom till dig.

Johannes Jag beklagar, min son, men jag försöker bara hjälpa dig.

Hubert Stor hjälp ger du mig genom att bara lova mig olyckor!

Johannes Vet man att de kommer kan man åtminstone göra sig beredd.

Rabbinen Jag är rädd att det här blev ganska misslyckat. Det är nog bäst att ni går igen, herr Johannes.

Johannes Förlåt mig. Jag ville bara inte göra min son besviken.

Hubert (*störtar i hans famn igen*) Far, överge mig inte!

Johannes Just därför har jag kommit, för att aldrig överge dig. Du slipper mig aldrig.

Rabbinen Är du nöjd nu, pojke? Har du fått veta vad du ville veta?

Hubert Jag har fått se min far, och det var allt vad jag egentligen begärde.

Rabbinen Behåll honom då, men ta honom med dig härifrån, så ingen märker att jag har frambesvärjt honom.

(Plötsligt bryter det knektar in i hyddan.)

Johannes För sent.

Rabbinen (*upprörd*) Vad är detta?

1 knekt Du är pantad, rabbin, för sista gången!

2 knekt Vilken tur att vi följde efter slyngeln ut i skogen! Nu kan vi flå rabbinen levande!

Rabbinen Med vilken rätt hemsöker ni en oskyldig stackars lärd mans ömtåliga bostad?

3 knekt Håll käften, din trollkarl! Vi har haft dig under bevakning länge! Vi vet vad du går för!

4 knekt Nu ska du få se på fan, din elaka trollgubbe!

Rabbinen Här lever jag som enkel eremit, och ni kommer hit bara för att djävlas med mig!

1 knekt Om det ändå vore så enkelt. Du har kunder, din snuskgubbe.

Rabbinen Denne oskyldige yngling kom hit bara för att be mig om råd och vägledning...

2 knekt Ja, så du trollade fram spöken för honom! Tror du inte vi hörde röster?

3 knekt Du är angiven för trolldom av ett antal personer som kommit hit för att få dig att åkalla spöken från andra sidan graven men som fått gå härifrån besvikna!

1 knekt Vi saknade bara bevis. Nu har vi beviset, för vi har tjuvlyssnat!

Hubert Han är oskyldig! Vi bara samtalade!

2 knekt Ja, på tre man hand, eller hur? Var är den tredje, och vem var han?

Hubert (*ser sig omkring, förvånad*) Han är borta.

2 knekt Och vem har trollat bort honom om inte rabbinen här, som först trollade fram honom?

Rabbinen Tag dock ert förnuft till fånga, mina bästa herrar. Alla vet ju att det finns inga spöken.

2 knekt Varför trollar du fram dem då?

1 knekt Du är pantad, rabbin! Nu kommer du med oss!

4 knekt Vad ska vi göra med pojken?

3 knekt Vem är han?
 1 knekt Det är ju skogvaktarens son. Skogvaktaren dog för en månad sen.
 2 knekt Så det är därför han har kommit hit för att få träffa sin pappa. Den gubben gick inte, pojke, för nu har din farsa gått igen för sista gången!
 Hubert Släpp rabbinen! Han är snäll!
 3 knekt Ja, dessa lärda rabbiner verkar under sken av helighet och respektabilitet medan allt de kan ägna sig åt bara är svart magi. Han ska brännas å båle! Han är en kättare och trollkarl!
 Hubert Nej!
 1 knekt Och du, min pojke, gör klokast i att ränna till skogs och aldrig visa dig för folk mera, ty om du kommer tillbaka till staden åker du fast för att ha varit trollkarlens lärling!
 2 knekt Ge dig iväg bara, så får du åtminstone behålla livet!
 Rabbinen Fly, min son, fly, och låt dem aldrig få tag på dig! Var fri som fågeln i skogen, och ge aldrig upp din frihet! Bli en fri man som din far!
 3 knekt Håll käften, ditt gubbkräk!
 4 knekt Om du inte flyr, pojke, måste vi ta fast dig också.
 Rabbinen Fly, min son, och glöm oss inte, varken mig eller din far!
 Hubert Det ska fan till att ha med människor att göra! (*flyr*)
 3 knekt Efter honom!
 4 knekt Nej, låt honom löpa. Han har gjort sitt.
 Rabbinen Ni ser honom aldrig mer.
 3 knekt Vad har du gjort med honom, din skitgubbe, utom förfört honom?
 Rabbinen Jag beklagar, mina herrar, men genom ert klumpiga tilltag har ni skaffat er en fiende för livet som aldrig kommer att lämna er i fred för sina hemsökelse.
 3 knekten Försöker du skrämma oss också, din asgubbe!
 Rabbinen Jag säger bara som det är. Ingenting är farligare för de dödliga än att störa de odödligas affärer.
 3 knekten Och det är väl du det, kan jag tänka!
 Rabbinen Nej, jag var bara det odödligas tjänare.
 1 knekten Kom nu så går vi. Försvara dig får du göra sedan i processen.
 2 knekten Blir det inte bålet så blir det hängning direkt för trolldom och koppleri och lösdriveri med mera. Lagen är hopplös.
 Rabbinen Jag vet det. Det är därför jag har undvikit den.
 3 knekten Tramsa inte nu! Låt oss gå!
 (*Knektarna har bakbundit rabbinen och marscherar ut med honom.*)

Scen 2. Hovet.

Kungen Det är mycket bekymmersamt det här. Det tycks bara bli värre hela tiden.
 Drottningen Bry dig inte om det, käraste. Det går säkert över som alla epidemier.
 Kungen Du talar då som du har förstånd till. Problemet är just att det inte går över utan i stället bara blir värre hela tiden.
 Drottningen Men låt det inte bekymra dig.
 Kungen Det är mitt jobb att bekymra mig.
 Drottningen Men det får inte fördystra ditt liv.
 Kungen Vad tror du jag är kung för? För att dansa på bordet och virvla mina lurviga ben i fyllan och villan bara för att ha roligt?
 Drottningen Nej, min älskade, men du låter minsta problem bli dig en kvarnsten om halsen.

Kungen Att den ena efter den andra försvinner för mig ute i skogen och att ingen vet varför är inte något litet problem, käraste, då det bara blir värre hela tiden, då fler och fler försvinner och snart ingen vågar gå i skogen mera för att jaga viltet åt mig.

Drottningen Då kan vi äta kaniner och kalkoner i stället.

Kungen Men jag älskar rådjursstek!

Drottningen Så *det* är ditt bekymmer.

Kungen Vi måste åtgärda problemet, käraste. Vi kan inte ha ett olöst mysterium här i landet.

en page Jägaren är här, ers majestät.

Kungen Aha, rapporten! Släpp in honom! (*en jägare visas in*) Nå, min bästa vän, vad menar du om saken?

Jägaren Tyvärr är läget bekymmersamt.

Kungen Tror du inte jag vet det?

Jägaren Jag menar att det är mer än bara bekymmersamt då det är kroniskt.

Kungen Det är ju just det som är bekymret. Vad har du för rapport att avlägga?

Jägaren (vecklar upp ett dokument) Hittills har sjutton jägare, tolv jungfrur, femton barn, trettiosju hästar, två prelater, en munk, sju tanter, en biskop och ett okänt mörkertal bönder och skogsarbetare försvunnit i den svarta skogen.

Kungen Och vad har mina ministrar gjort åt saken?

Jägaren De har dryftat den.

Kungen Med vilket resultat?

Jägaren De har dragit vissa slutsatser.

Kungen Naturligtvis, men vilka?

Jägaren De har inte velat dra några förhastade slutsatser.

Kungen Men något måste de väl ha kommit fram till?

Jägaren De vill först skaffa sig en helhetsbild av läget.

Kungen Blir inte bilden tydligare för varje dag, då läget oavbrutet förvärras?

Jägaren Just därför vill de bli säkra på att de vidtar rätt åtgärder innan de vidtar dem.

Kungen Och kan de därmed hindra att fler människor går bort i skogen och bara försvinner?

Jägaren Inte förrän de får veta hur de försvinner.

Kungen Och hur ska de få veta det om de inte gör något åt saken?

Jägaren Det är det som är problemet.

Kungen Vad då?

Jägaren Att då de inte vet hur folk försvinner de inte heller kan göra något åt saken.

Kungen Alltså gör de ingenting?

Jägaren Jo, de sammanträder.

Kungen Jag menar rent praktiskt.

Jägaren De dryftar saken.

Kungen Ja, det vet jag nog, för det har du redan rapporterat. Men jag vill veta vad de ämnar göra åt saken.

Jägaren De ämnar tillsätta en utredning.

Kungen Jag förstår. De delegerar en kommitté som kan sammanträda om saken.

Jägaren De menar att det är det bästa de kan göra och under omständigheterna det enda de kan göra.

Kungen Och alla änkor som förlorat sina män i skogen, alla barn som förlorat sina föräldrar och alla föräldrar som förlorat sina barn? De är arga på oss för att vi inte gör någonting, mäster! Fortsätter det så här kan de göra revolution!

Jägaren Det är i så fall deras sak. Det kan ministrarna i så fall inte göra någonting åt.

Kungen Folket kommer att kräva alla deras huvuden på schavotten om de inte gör annat än bara sammanträder och pratar så mycket nonsens under sina

sammanträden att de kan ta sig en tupplur under tiden. Vad har man en regering till egentligen?

Jägaren Parlament betyder pratsalong.

Kungen Du menar att man har en regering bara för att den skall få prata?

Jägaren Vad annat kan den göra?

Kungen Du sa det.

Jägaren Emellertid har jag satt en man på uppdraget som kanske just är rätt person för att lösa det.

Kungen (förväntansfullt) Nå?

Jägaren Han väntas hit vilket ögonblick som helst. *(En dörr öppnas och Hans kommer in.)* Här är han.

Kungen Min vän, vem du än är, du är välkommen, då det kanske bara är du som kan rädda hela landet.

Hans Ers majestät, jag kan meddela er den glada nyheten att jag har lokaliserat problemet.

Kungen Nå?

Hans Min hund gick förlorad i en fallgrop. När jag närmare undersökte fallgropen fann jag att den hade underjordiska förgreningar. Någon har likt en mullvad grävt ett tunnelsystem som kan gå genom hela skogen. Då jag var ensam kunde jag inte själv undersöka saken närmare, men jag föreslår att ni tilldelar ett kompani denna uppgift.

Kungen Fick du tillbaka hunden?

Hans Nej, han försvann i mörkret i underjorden. Jag kallade på honom men vågade inte följa ensam efter.

Kungen Så du menar att någon grävt gångar i skogen som förenar ett system av fallgropar med varandra som uppslukat våra hästar, får, åsnor, kvinnor, barn och tjänare?

Hans Det såg inte bättre ut, ers majestät.

Kungen Då ska vi väl kunna kartlägga saken närmare och fånga in vem som nu kan ligga bakom denna underjordiska organisation.

Hans Precis min tanke, ers majestät.

Kungen Fånga honom levande! Fånga dem alla, om det är en liga! Men spräng ligan, och sätt fast varenda skurk! Jag ska flå dem levande!

Jägaren Ursäkta mig, men jag tycks påminna mig att detta problem började när vi en gång flådde en gammal rabbin levande.

Kungen Det var många år sen. Han var en trollkarl.

Jägaren Han påstods vara en trollkarl. Det kunde aldrig bevisas, då vi aldrig ens med tortyr kunde få honom att trola.

Kungen Menar du att han skulle gå igen och vålla oss detta förtret genom underjordiska gångar?

Jägaren Jag bara konstaterar att problemet började efter rabbinens död.

Kungen Det får vi utreda senare. Först ska vi upplösa syndikatet. Sätt fart, gossar! Ni får ett helt kompani genast!

Jägaren och Hans (bugar sig) Ja, ers majestät. *(De går.)*

Drottningen Nå, saken tycks ju lösa sig.

Kungen Inte omedelbart, men har vi tur så är vi på rätt väg åtminstone.

Drottningen Allt löser sig nog.

Kungen Säger du som inte har förstoppning. Det här underjordiska kloaksystemet kan vålla oss problem.

Drottningen Inte om vi en gång har funnit ut var avloppet sitter.

Kungen Det är just det vi skall göra.

Drottningen Har du fredlösa i riket?

Kungen Det har man alltid fler än man tror. Om de organiserar sig blir det en propp, och det är där problemet sitter.
Drottningen Bara du får fast någon kan du statuera exempel.
Kungen Just det. Där har vi lösningen!

Scen 3.

Huberts mycket primitiva hydda i skogen.
Han har mognat betydligt och är långhårig ner över stjärten.

Hubert Vem är ensam som är fri? Äger jag inte hela världen i min frihet och gudomliga ensamhet? Är jag inte minst lika salig som en helig eremit? Kanske är jag en eremit egentligen. Allt har jag ju egentligen en helig man att tacka för, den gode rabbinen, som gav mig min far tillbaka. Jag har ju faktiskt allt att vara tacksam för och ingenting att sakna eller förlora. Jag har ju dig, far.

Johannes (träder småningom fram ur dunklet) Min son, din frihet kanske inte varar så länge. Du har haft mig att tillgå i många år, men allting i verkligheten är begränsat av sin egen verklighet medan endast anden och det själsliga består. Verklighetens hårda bud och skola undervisar de dödliga i vad som är odödligt och lär dem att känna sin egen själ och att ta vara på den och rädda den från livets oegentligheter.

Hubert Vad är det mest oegentliga i livet, far? Är det girigheten och förankringen i det materiella?

Johannes Nej, det mest oegentliga är grymheten och våldet, som enbart kommer av brist på självbehärskning, som genom en passion som spårar ur.

Hubert Rabbinens seans befriade mig från faran av den jordiska kärleken.

Johannes Men den kommer alltid tillbaka, Hubert. Det är den som frestar oss odödliga själar till att uppsöka jordelivet för att ge oss en chans till ett intensivt och givande kärleksliv och till närmare kontakt med varandra. Jordelivet är egentligen bara ett sätt för oss odödliga själar att umgås. Genom dödlighetens begränsning kan man göra ett konstverk av en kontakt med att göra den till en kärlek och genom dess äkthet bevisa odödligheten genom själva dödligheten.

Hubert Menar du att jag bör skaffa mig en hustru?

Johannes Inte alls. Det gör du som du vill. Du har ju ett urval att välja bland. De fredlösa kvinnorna ute i lägret och hos zigenarna, rövarnas tjänarinnor och de fria herdinnorna är kanske vackrare än några kvinnor som växer upp i civilisationens dekadans och förnedring. I naturen är kvinnan fri från all beräkning, vilket är vad som förstör hennes rykte och själ inne i staden bland flärden och rikedom.

Hubert Jag skyr allt mänskligt sällskap utom de dödas, ty endast de döda är rena i själen och kan man ty sig till med någon säkerhet.

Johannes Att du gjorde det kostade dock en god gammal rabbin hans liv.

Hubert Det är det jag aldrig kan förlåta människorna, att de i rättvisans namn ägnar sig åt himmelskriande orättvisa.

Johannes Menar du att du är hämndlysten?

Hubert Borde jag hämnas rabbinens liv?

Johannes Det är bättre att huka sig och undfly lagen och rättvisan än att ha någonting med den att göra, ty där lagen är missbrukas den, och den som en gång fastnar i lagens återvändsgränds fällas bottenlöshet blir aldrig fri eller lycklig igen. Han blir en slav under orättvisan.

Hubert Så jag kom billigt undan som flydde till skogs och fann ett liv av ensamhet och fattigdom och endast de dödas sällskap.

Johannes De döda är alltid mäktigare än de levande, ty alla levande måste dö, döden är den enda rättvisa dom som väntar dem alla, medan de döda är på den säkra sidan och kan manipulera med livet som de vill och när som helst avstå från

sin frihet i döden för att ingå i jordelivet igen. De som står utanför har valfriheten och distansen att kunna välja sig ett liv eller avstå, medan de levande har inget annat val än att klara sig genom livet. De sitter fast i sin dödlighet och är dumma nog att vara dödligt rädda för att förlora den.

Hubert Jag önskar rabbinen kunde hålla oss sällskap här i min grotta. Kan du inte kalla honom hit, som han kallade dig till min närhet?

Johannes Jag är rädd att han är upptagen på annat håll. Han hade så många själar att hålla reda på redan.

Hubert Kan du inte försöka?

Johannes Visst kan jag det, men vänta dig inte någonting. (*blundar och koncentrerar sig*)

Hubert Bara det kommer någon på besök så är jag nöjd. Ditt sällskap är det bästa i världen, men ändå har jag ingen att prata med.

(*Plötsligt hörs det röster.*)

1 knekt Här är det!

2 knekt Vi har funnit det!

Hubert Vem är det?

Johannes Jag är rädd att du har fått besök, Hubert.

(*Knektarna störtar in och hugger Hubert.*)

1 knekt Äntligen har vi honom!

2 knekt Nu blir alla nöjda!

Hubert Hallå där! Varför bär ni våld på mig?

3 knekt Varför har du mördat så många oskyldiga? Varför har du lockat så många resenärer och vandrare i fördärvet? Varför har du stulit så många hästar, och vad har du gjort av dem? Svara!

Hubert Ni har ingenting att anklaga mig för! Ni har inga bevis mot mig! Ni har gripit fel person!

1 knekt Säg det till domaren och skarprättaren, din bandit!

2 knekt Det syns ju på honom direkt att han måste vara den värsta av alla skurkar.

3 knekt Vad har du gjort av alla barnen som du lockat med dig ut hit i skogen och lockat i fördärvet för att förföra dem till döds? Var har du grävt ner dem?

Hubert Jag är oskyldig!

1 knekt (hånkrattar) Fan må tro't!

2 knekt Bind honom hårt och säkert!

3 knekt Vi behöver väl ingen annan? Alla måste ju övertygas av den bovns blotta utseende att han ensam måste vara skyldig till alla barnaroven och morderna och häststölderna.

1 knekt Naturligtvis. Hela hans uppenbarelse skvallrar om hans entydiga skuld.

Hubert Far! Var är du? Överge mig inte!

2 knekt Har han en medbrottsling?

3 knekt Här finns ingen annan. Vi behöver ingen annan. Eftersom vi inte kunnat hitta någon annan i skogen måste han vara ensam skyldig till allt. Det finns ingen annan förklaring.

1 knekt Du ska inför rätta, din bandit! Det blir livstids fängelse i järnbur!

Hubert (har kämpat hårt men övermannats och blivit hårt bakbunden) Jag har levat ensam här som eremit i hela mitt liv. Vad ont har jag gjort er?

2 knekt Det är just det vi ska rannsaka dig för och döma dig till döden för!

3 knekt Det fattar du väl, din skabbiga luffare, att du inte kan vara något annat än skyldig till allt?

Hubert Ni vet inte vad ni gör!

1 knekt Det är just det vi vet, och det är därför vi gör det. Ut med honom!

2 knekt Slå honom! Klå honom om han bråkar! Folk blir oss bara tacksamma om vi straffar honom i förväg.

3 knekt Äntligen har vi funnit boten för vår största landsplåga!

(*De marscherar ut med honom under hugg och slag.*)

Johannes (träder åter fram ur skuggorna) Är detta rabbinens hämnd för att han bad honom frambesvärja mig så att han åkte fast för ingenting? Detta hände när vi åkallade rabbinen. Outtrännsakliga är ödets vägar.

Akt II scen 1. Hovet.

Drottningen Det var väl en lättnad ändå att vi äntligen lyckats råda bot på den förfärliga landsplågan!

Kungen Faktum är att det gick mycket lättare än väntat. Tack vare Hans lyckades mina spejare genast spåra upp illgärningsmannen. Men han måste få en laglig rättegång innan vi kan döma honom.

Drottningen Det är väl bara en formalitet. Saken är väl självklar. Det finns väl ingen annan anklagad?

Kungen Nej, just det. Saken borde vara enkel. Han borde föras in nu när som helst. Du får själv döma honom.

Drottningen Det räcker för mig att se på honom så kan jag döma honom. Avrättningen blir sedan en ren formalitet.

Kungen Men det måste gå riktigt till.

Drottningen Naturligtvis, älskling. Saken är ju klar.

(*Dörrarna öppnas, och knektarna kommer in med Hubert misshandlad, halv naken och i kedjor.*)

Drottningen Men detta är ju en vildman.

Kungen Ja, vad trodde du? Väntade du dig en gentlemannatjuv?

Drottningen Inte precis.

Kungen För fram fången, så att vi får skärskåda honom närmare. (*Knektarna kommer fram med fången.*)

1 knekt Han gjorde hårt motstånd hela vägen, ers majestät. Han är hård att ha att göra med.

Kungen Ja, han ser hård ut. Vad heter du, din arme sate, om du har något namn?

Hubert (tiger)

2 knekt Envis är han också.

Kungen Tror ni han är civiliserad? Det är inte en apa ni har hämtat in?

3 knekt Snarare en kloakråtta.

Kungen (öppnar munnen på Hubert och inspekterar gapet på honom) Det är i alla fall inget fel på hans tänder.

Drottningen Du behandlar honom som en häst.

Kungen Ursäkta mig, min älskade, men verkar han inte närmast som ett djur?

Drottningen Jag är inte så säker. Men inte förtjänar han en behandling som en häst.

Kungen Vad skulle du jämföra honom med? En åsna? Han är ju envis. En hund? Han är för vild. Ett lejon kanske? Men hans man är större än ett lejons. En kloakråtta? För att vara en vildman har han hållit sitt långa hår anmärkningsvärt rent och välkammat. Ett troll? Nej, han är dock en människa.

Drottningen Ja, en alldeles för vacker och ståtlig människa för att behandlas som ett djur.

Kungen Men han är farlig. Knektarna säger att han gjort motstånd hela vägen. Vet du vad du är anklagad för, min vän?

Hubert (tiger)

Drottningen Han tiger av uppstudsighet.

Kungen Du är anklagad för alla brott som begåtts i detta land, och det att du tiger tyder på din uppenbara skuld. Du är skyldig till barnaröv och kvinnoröv, häststöld och mord, kidnappningar och överfall utan tal. Var har du gömt alla liken?

Hubert Jag vet inte vad ni talar om.

Kungen Så han kan tala! Alltså är han mänsklig trots allt! Nå, vad har du att säga till ditt försvar? Kan du neka till beskyllningarna?

Hubert (tiger)

Kungen Alltså är du skyldig. Inget snack om saken. Då återstår bara domen. Skall vi låta honom avrättas direkt?

Drottningen Nej, låt honom leva till varnagel för alla andra. Låt honom förbli ett levande spektakel för resten av sitt liv. Sätt honom i en järnbur på gården, så att alla som passerar förbi kan ta honom i skärskådande och rysa inför honom. Men se till att järnburen blir tillräckligt stark, så att han aldrig kan bryta sig ut. Det är en vild man vi har att göra med som aldrig får återfå sin frihet.

Kungen Det skall i allting bli som du har sagt, min käraste. Du har alltid rätt.

Prinsen (en liten gosse, råkar komma in) Har ni fångat ett levande kramdjur åt mig?

Kungen Nej, min gosse, det här är ett monster som är farligt för oss alla och en säkerhetsrisk för hela samhället.

Drottningen (omfamnar sonen) Akta dig för honom, min son, och gå aldrig nära honom, ty han är farlig.

Prinsen Han ser inte farlig ut. Han är ju vacker.

Kungen Skenet bedrar. Ingen skönhet utan förförelse och livsfara. Gå aldrig nära honom!

Prinsen Nej, far. (*går vidare ut*)

Drottningen (går intill vildmannen) Du ser, stackars usling, hur farlig du är. Alla är rädda för dig på grund av din skönhet. Därför får du livstids fängelse i en sprängsäker bur där du aldrig skall slippa bevakning. Hela världen skall se dig dagligen och frukta dig, och på natten skall du torteras av nordanvinden utan att kunna skydda dig, så att du aldrig skall glömma att du är ohjälpligt fången på livstid. För säkerhets skull skall dessutom burens hissas upp varje natt, så att du får svänga för vinden.

Hubert (tiger)

Drottningen Du tiger. Antingen har du inget försvar, eller också vet du att ingenting kan försvara dig, ty du har låtit dig tillfångatas. Domen följer automatiskt. Du borde vara oss tacksam för att vi inte avrättar dig, ty livet skall bli dig en digrare plåga än vad någon död kunde bliva.

Hubert (svagt) Varför?

Drottningen För att vi inte känner dig. Vi vet bara att du är farlig, ty det känner vi alla instinktivt. Det är därför vi har satt fast dig. Det spelar ingen roll om du är skyldig eller inte. Det enda som betyder något är att du är farlig och att du åkt fast. Alltså kan vi aldrig släppa dig. För ut honom och sätt honom i burens!

(*Knektarna för ut Hubert.*)

Kungen Hade det inte varit enklare att låta honom avrättas direkt?

Drottningen Jag vill se hur länge en sådan vildman kan överleva i fångenskap.

Kungen Du gör alltså ett mänskligt experiment av honom?

Drottningen Han intrigerar mig. Hur kan en så vild man ha en sådan intelligens och klokhet att han inte försvarar sig när han ser att han inte har någon chans? En riktig vildman hade blivit hysterisk genast.

Kungen Tror du inte han är skyldig?

Drottningen Jag vill ge honom en chans. Det är allt. (*går*)

Kungen Kvinnans tanke övergår alltid mannens förstånd. (*går efter henne*)

Scen 2. Borggården.

Hubert sitter inne i en järnbur som han inte kan resa sig upprätt i.

Hans (kommer in men aktar sig för att gå nära buren)

Hans raseri är farligare än någon annans
ty han ger det aldrig något utlopp.
Det är som en ständigt mer sjudande tryckkokare
men utan ventil.
Det gränslösa raseriets outhärdliga svarta förtvivlan
är som en orkan instängd i en vulkan
som i stället för att få explodera
riktar sig mot sig själv
och förbrinner inombords i självförtäring
mera plågsam än något helvete.
Och det är bara att låta honom brinna
i hans ensamhets isolerade förtäring
i den fasansfullaste av vredesstormar
vars infernaliska raseri är så våldsamt
att han aldrig kan dela det med någon annan.
Det är nästan med dåligt samvete jag lever
för att jag satte fast honom för ingenting,
och ingenting skvallrar tydligare om hans oskuld
än straffets naturs yttersta omänsklighet. (*går*)

Hubert Är detta straffet jag fick för att jag tog kontakt med en helig rabbin och en älskad fader på andra sidan graven? Är detta livet jag fick som straff för att jag tog kontakt med döden?

Prinsen (kommer in med sin boll, leker först men närmar sig försiktigt buren. Kommer slutligen helt nära buren med bollen i händerna och ställer sig att titta på fången.)

Vem är du?

Hubert (överraskad, tänker sig för, sedan, listigt,) Ge mig bollen, så ska jag tala om det för dig.

Prinsen Det är min boll.

Hubert Naturligtvis är det din boll, liksom detta är min bur.

Prinsen Vad ska du med bollen till?

Hubert Vill du inte veta vem jag är?

Prinsen Jo.

Hubert Ge mig bollen, så ska jag ge dig mitt namn.

Prinsen (ger honom bollen) Så säg då vem du är.

Hubert Jag är Vildmannen.

Prinsen Det vet jag nog, men vem är Vildmannen?

Hubert Släpp ut mig härifrån, och du skall få veta det.

Prinsen Jag kan inte släppa ut dig. Jag har ingen nyckel till buren.

Hubert Nyckeln ligger under din moders huvudkudde.

Prinsen Hur vet du det?

Hubert Hämta nyckeln och släpp ut mig, och du skall få veta det.

Prinsen Ge mig tillbaka bollen först.

Hubert Inte förrän du kommer tillbaka med nyckeln.

Prinsen Vänta här då, så skall jag hämta den.

Hubert Men var försiktig. Ingen får se att du tar den. (*Prinsen skyndar sig ut.*)

Livet är en tvångströja
 som oavlatligt snörs hårdare åt
 i ett slags sadistiskt skruvstäd av pina
 som oavlatligt stegras och blir värre med åren
 i ett slags Självplågarens Paradis.
 Den som njuter av livet är en självplågare
 medan alla realister blott kan finna lidande,
 lidande och åter lidande så länge de lever,
 ty verkligheten är aldrig vacker.
 Livets glädjeämnen och skönhetsämnen
 är begränsade till blixttögonblick av oaser,
 som drömqögonblick som omedelbart tar slut
 och går över i den vanliga mörka natten igen,
 som alltid dominerar och aldrig tar slut.
 Nej, jag älskar inte livet,
 detta mardrömsfångelse av plågor,
 denna oändlighet av uselhet och låghet,
 fulhet och ondska, grymhet och förtryck,
 där det minst onda av allt
 paradoxalt nog är just det oändliga lidandet,
 som är det enda som håller livet i gång.

Prinsen (kommer tillbaka) Jag har nyckeln. Men först måste du ge mig tillbaka min boll.
Hubert Du får bollen. Men först måste du befria mig.
Prinsen Om jag gör det blir mamma arg.
Hubert Det blir en senare fråga.
Prinsen Jag vågar inte öppna buren. Det är bättre att du är arg inne i buren än att mamma är arg på mig utanför.
Hubert Om du släpper ut mig kan vi åtgärda det problemet.
Prinsen Hur då? Tänker du låsa in mamma i buren?
Hubert Hon har redan nog av sina egna burar. Nej, jag har en bättre lösning.
Prinsen Lovar du att lösa problemet?
Hubert Naturligtvis.
Prinsen Lovar du att ge mig tillbaka bollen?
Hubert Naturligtvis.
Prinsen Bollen först. Sedan låser jag upp åt dig.
Hubert Försiktigt. Kolla först att ingen ser dig.
Prinsen Ingen såg mig komma in på gården.
Hubert Då är kusten klar. Lås upp.
Prinsen Bollen först.
Hubert (räcker fram bollen åt prinsen) Varsågod.
Prinsen Tack. *(tar emot och låser upp. Hubert kommer ut.)*
Hubert (sätter sig genast i jämnhöjd med gossen) Nu måste vi vara mycket försiktiga.
Prinsen Nå, vad tänker du göra åt mamma, så att hon inte blir arg på mig?
Hubert Det finns bara en lösning på problemet.
Prinsen Berätta.
Hubert Kom med mig ut i skogen till mitt eget rike.
Prinsen Varför skulle jag det?
Hubert Där får du äntligen vara fri. Där kan din mamma aldrig mera nå dig.
Prinsen Och min syster? Och min far?
Hubert Dem får du träffa igen, om du vill.
Prinsen Vilket land kommer du ifrån?

Hubert Mitt land är de fria viddernas rike. Där äger jag hela världen, och min makt är utan gränser, ty där är jag fri med naturen.

Prinsen Det låter vackert.

Hubert Det finns inget vackrare rike i världen, ty det är det enda riket i världen som inte har några gränser.

Prinsen Jag tror dig. Det låter lika vackert som du själv är.

Hubert Tycker du det?

Prinsen Det var därför jag vågade komma nära dig fastän min mor hade förbjudit det.

Hubert Kom då med mig, så blir du lika vacker som jag.

Prinsen Hellre det än att mor blir ond på mig.

Hubert Kom då. (*reser sig och sätter upp prinsen på sina axlar och skyndar ut med honom.*)

Hans (tittar fram) Jag såg det nog. Men jag säger ingenting. Om inte prinsen hade befriat honom hade jag gjort det själv, om jag kunnat. Men det var väl därför prinsen befriade honom: endast en prins kunde göra det. Nu får rikets högsta domare och regering ett helt nytt problem att fundera över.

Scen 3. Hovet.

Kungen Vad mer kan vi göra? Landssorg är proklamerad i hela landet, alla måste sörja, och gud nåde den som vågar le i dessa dagar.

Drottningen Vi kan göra mycket mera.

Kungen Vad då?

Drottningen Hitta den skyldige!

Kungen Men min kära, han har ju lupit till skogs. Den enda skyldige har kommit undan, och det är inget vi kan göra åt saken. Och han var ju dessutom oskyldig.

Drottningen Det är inte honom jag menar. Jag menar den där eländige jägarlärlingen som först spårade upp den där eländige vildmannen.

Kungen Hans? Vad har han gjort?

Drottningen Det var ju han som drog hit den där vildmannen!

Kungen Bör han straffas för det?

Drottningen Naturligtvis! Vildmannen var ju oskyldig!

Kungen (till en lakej) Låt hämta hit den där Hans, så får vi tala med honom.

Lakejen Ja, ers majestät. (*avlägsnar sig vördnadsfullt*)

Kungen Förklara nu en smula vad du tänker egentligen.

Drottningen Vildmannen var oskyldig till alla de brott som han bestraffades för, då brotten fortsatte att begås ute i skogen fastän han var inspärrad i järnbur natt och dag här. Alltså var det andra än han som stal hästar och plundrade resenärer och rövade bort vem som helst.

Kungen Ja, så långt är jag med.

Drottningen Vem var det då som fick oss att straffa den där vildmannen för ingenting, så att han blev bitter och lurade vår son till att befria honom?

Kungen Det var Hans som spårade upp honom.

Drottningen Äntligen fattar du!

Kungen Men Hans gjorde bara sin plikt.

Drottningen Det hjälps inte. Det var han som gjorde det.

Kungen Här kommer den stackaren nu. (*Hans kommer in.*) Hans, drottningen är arg på dig.

Hans Vad kan jag ha gjort för att misshaga henne, jag som verkligen försökt tjäna henne i hela mitt liv?

Drottningen Det var du som lurade oss att straffa den där vildmannen, så att han har hämnats på oss med att bortföra vår ende son!

Kungen Det ser illa ut för dig, Hans.

Hans Men du store, inte bad jag ju er att straffa honom. Ni gjorde det själva.

Drottningen Skyller ifrån sig gör han också!

Kungen Vad ska vi ta oss till med dig, Hans?

Hans Jag kan tyvärr inte råda er i saken. Jag är lika oskyldig som vildmannen var.

Kungen Men det var du som förde oss till honom. Fastän vi straffade honom för alla hans brott så fortsatte brotten begås fastän han var här.

Hans Det är de fredlösa ute i skogen. De lever på plundring och tar från de rika för att ge åt de fattiga, ty de har inget val, då de är socialt utslagna.

Drottningen Försvaret gör han också!

Kungen Förstår du då inte, Hans, att den där vildmannen har bortfört vår ende son?

Hans Ja, det förstår jag att han gjorde, så som ni bar er åt emot honom fastän han troligen var den oskyldigaste mannen i skogen.

Drottningen Nacken av med honom!

Hans Vad har jag gjort?

Kungen Dina felsteg har lett till vår kronprins försvinnande! – Men min kära drottning, inte kan vi ju avrätta Hans för att han inte visste vad han gjorde?

Drottningen Sätt honom då i järnburen åtminstone!

Kungen Ja, det är rättvist. Du får ta vildmannens plats i järnburen, Hans, då din försumlighet lett till vildmannens rymning.

Hans Det är orättvist!

Drottningen (reser sig) Nej, det är rättvist! Någon rättvisa måste vi ha! Någon måste ta på sig skulden! Vi kan inte bara bära den själva hela tiden!

Hans Ni är dock de ansvariga för landet.

Drottningen Det är därför vi har ett rättssystem, så att vi kan delegera ansvaret!

Hans Nej, ni delegerar det inte. Ni gör er fria från ansvar med att ge andra skulden för era misslyckanden.

Drottningen Majestätsbrott!

Hans Det torde utredas. Tillsätt en kommission.

Kungen Det är rimligt. Vi har ju tillsatt kommissioner förut när vi inte kommit någon vart, eller hur, min kära?

Drottningen Försöker du smita från ansvaret med byråkratiska bortförklaringar?

Kungen Har du ett bättre förslag? Vad annat är en byråkrati bra för än när det gäller att smita från ansvaret?

Drottningen Du är inkompetent!

Kungen Nej, jag är kung i landet.

Hans Om ni ursäktar mig så lämnar jag er nog ensamma åt era regeringsbekymmer.

Drottningen Sätt honom i buren! (*Knektarna kommer och för ut Hans.*)

Hans Jag är oskyldig!

1 knekt Så säger de alla.

2 knekt Du hamnar i buren i alla fall.

3 knekt Den som hamnar i buren och säger att han är oskyldig kommer aldrig ut ur buren mera.

4 knekt Sådan är lagen och rättvisan.

Drottningen Må han försmäkta i sin bur till varnagel för hela landet som vågar håna drottningen och kungafamiljen för deras sorg över deras ende förlorade son!

Kungen Ingen hånar dig, älskade.

Drottningen Det var ju det Hans gjorde!

Kungen Det lär han fortsätta med så länge han sitter i buren. Han lär bli lika arg på dig som vildmannen blev.

Drottningen Jag står inte ut! Alla bara driver med mig i min bottenlösa moderssorg!

Kungen Nej, min älskade, det är vi som driver med världen, och ingen vet vart världen driver med oss.

Drottningen Skämta inte i denna förkrossande olycksstund!

Kungen Ursäkta mig, men vad kan man annat göra? Läget kan ju inte bli sämre, så varför då inte i stället göra det litet bättre?

Drottningen Sopprot! (*går rasande*)

Kungen Kära hjärtanes, nu fattas det bara att hon också ska anklaga mig för allt som har gått fel. I så fall är det lika bra att abdikera. Jag hoppas dock att Hans har tålmod med oss i några dagar. Kanske vildmannen kommer och släpper ut honom ur buren, så att han också rymmer till skogs och kanske finner vår son. Det vore faktiskt inte så dumt. Kanske vi har gjort rätt i alla fall....

Akt III scen 1. Vid källan, många år senare.

Hubert Min far, du har gett mig allt, men hur kan jag någonsin uttrycka min tacksamhet och ge någonting i gengäld? Du finns ju inte, utan du är bara död och gäckar mig från andra sidan med att aldrig träda fram utan bara dölja dig i dimmorna som en illusion som aldrig kan definieras.

Johannes Tvivlar du på mig, min son?

Hubert Hur kan jag någonsin göra det när jag vet att du är sann? Ändå måste jag göra det, ty jag får ju aldrig tag på dig. Samtidigt vet jag att allt gott jag undfått har kommit enbart genom dig, du har gett mig all min frihet, du har gett mig hela naturens kungarrike, genom dig har jag blivit något av en mästare över allt liv, som något av en andens och naturens rikes trollkarl, men ändå saknar jag det viktigaste, nämligen någon att kunna tacka och dela min tacksamhet med. Jag har ingen att älska, far, ty du har lagt helt och hållet beslag på mig, och jag är ensam i din andes sällskap, fastän det har gett mig hela världen.

Johannes Du har den unge prinsen, som släppte ut dig från ditt fängelse.

Hubert Men vad kan jag göra för honom annat än lägga beslag på honom och hans liv, som du lagt beslag på mig?

Johannes Du kan ge honom en uppgift i livet.

Hubert Ja, att vara fri i naturen och med naturen som en naturens högste trollkarl som jag själv.

Johannes Har du glömt vilken källa du sitter vid?

Hubert Ja, jag vet, här är själva livets källa i dess ursprungskraft, och det existerar ingenting värdefullare. Skulle jag då sätta honom att vakta den åt oss?

Johannes Varför inte?

Hubert Du vet hur farligt det är. Skulle jag riskera hans hälsa och vår harmoni? Skulle jag riskera den harmoniska fullkomning som finns i vår relation?

Johannes Han har blivit som en son för dig genom alla dessa år. Varför inte vara konsekvent och även göra honom till din arvtagare?

Hubert Du har rätt. Jag måste ge honom något att göra. Han får inte gå arbetslös genom livet. – Rupert, är du där?

Rupert Ja, far, jag är här. Jag är alltid nära dig. (*Rupert kommer in, en blomstrand ung yngling med långt gyllene hår.*)

Hubert Det är dags att du äntligen får ta något ansvar i livet. Jag skall ge dig en mycket svår uppgift.

Rupert Nå?

Hubert Jag vill be dig att vakta denna hemlighetsfulla källa.

Rupert Det verkar inte så svårt. Vad är det för hemlighetsfullt med den?

Hubert Det är det som är hemligheten. Men jag vill varna dig för en fara med den. På intet villkor får du blicka ned i dess djup, för då kan du gå förlorad.

Rupert Är den mycket djup?
 Hubert Den är oändligt djup.
 Rupert Jag tror inte jag skulle kunna ramla ner i den.
 Hubert Det är inte där faran ligger.
 Rupert Vad är då faran med den?
 Hubert Det är det du helst inte får se. Därför ber jag dig att inte blicka ner i den.
 Rupert Som du vill, far. Jag skall göra mitt bästa.
 Hubert Mer begär jag ej. Då lämnar jag dig åt ditt öde. Vakta den väl, och låt ingen annan heller komma åt att betrakta dess försåtliga djup.
 Rupert Jag ska göra så gott jag kan. Det är ju faktiskt inte särskilt svårt.
 Hubert Gott. Jag går. Ropa på mig om det är något.
 Rupert Ja, far.
 Hubert Har han faktiskt aldrig sett dig, far, eller misstänkt att du existerar?
 Johannes Nej, han lever tills vidare i sin egen värld och är helt fångad av verklighetens skönhet. Han behöver ingen annan. Men du har givit honom en farlig uppgift.
 Hubert Jag vet. Det är därför jag har givit honom den.
 Johannes Jag hoppas han klarar provet. *(De går.)*
 Rupert Vad kan det vara för märkvärdigt med denna källa? Det är ju bara vanligt vatten. Den måste vara magisk på något sätt. Inte kan man ju riskera något med att ta sig en titt. Ingenting kan ju hända, och ingenting farligt kan ju finnas där nere.
(tittar över kanten ner i källan)

Men vad ser jag? Vad är det för ett fagert ansikte jag ser i dess blanka yta? Någon tittar upp på mig på samma sätt som jag blickar ner i honom. Han gör exakt samma rörelser som jag. Det måste då vara en reflektion av mig själv. Är det mig själv jag ser där nere? Men hur kan jag vara så vacker? Är jag då en gud? Varför har min välgörare aldrig låtit mig se mig själv? Den där skönheten är ju svår att slita sig från. Min far har världens vackraste hår och utseende, men aldrig anade jag att jag själv skulle vara ännu vackrare.

(betraktar tankfullt sin egen spegelbild)

Hubert *(på något avstånd)* Inte trodde jag det skulle gå så snabbt för honom att falla.
 Johannes Jag misstänkte nog att han skulle gå i fällan genast.
 Hubert Vi måste genast befria honom från hans uppdrag.
 Johannes Ja, min son. Du måste rädda honom genast.
 Hubert *(kommer fram)* Sade jag inte, Rupert, att det som du gör nu var just det sista du fick göra?
 Rupert Men det är ju bara min egen spegelbild!
 Hubert Men du har fastnat i den! Du har fallit för livets största och farligaste frestelse, nämligen egenkärlek. Du har blivit kär i dig själv. Det får man inte bli, Rupert. Då är man förlorad. Man får älska andra hur mycket som helst, men man får aldrig fastna i sig själv.
 Rupert Men inte visste jag att jag var så vacker. Det har du aldrig tidigare låtit mig få veta.
 Hubert Du har fått ett liv till skänks i fullständig frihet här ute med mig ensam i naturen, och det har gjort dig skönare som människa än alla som lever inne i det förtappade samhället. Skönhet är till för att dyrkas, men man får aldrig dyrka sin egen skönhet. Man får dela den med andra och ge den till andra genom kärlek, men man får aldrig falla för egenkärlekens frestelse, den farligaste fälla livet kan erbjuda. Därför måste jag befria dig från ditt uppdrag.
 Rupert Har jag svikit dig, far?
 Hubert Det är värre än så. Du har svikit dig själv. Du har visat dig kunna ha en svag karaktär. Du har visat dig kunna falla för frestelser. Därför kan vi inte längre

fortsätta leva tillsammans. Jag måste ge dig fri, Rupert. Du måste få gå tillbaka till människorna, så att du kan lära dig älska dem i stället för bara dig själv.

Rupert Förskjuter du mig?

Hubert Ja, Rupert, jag måste göra detta för din egen skull. Gå tillbaka till staden, som jag en gång befriade dig ifrån som liten parvel. Ta något tjänstearbete, vad som helst, och lär dig tjäna människorna, så att du lär dig älska dem i ödmjukhet. Du kan säkert få något jobb som tjänare i köket eller trädgårdsdräng.

Rupert Jag är väldigt ledsen om jag förtörnat dig, far.

Hubert Du har inte förtörnat mig.

Rupert Men jag har gjort dig besviken.

Hubert Nej, inte det heller. Det är bara ett prov som du inte klarat av, och för att klara av det måste du lära dig ödmjukhet. När du kommer in till staden måste du dölja ditt vackra hår. Gå alltid med mössa över det, så att det inte faller ut och avslöjar vem du är. Vill du lova mig det?

Rupert Ja, far.

Hubert Så länge du inte blottar ditt hår går du säker och kan du ännu lära dig att leva bland människor. Ödmjukheten är nyckeln till ett sant mänskligt liv, och dess nyckelhål är mycket litet och smalt. Du måste lära dig att forma din nyckel så att du kan öppna livet för dig själv med att lära dig göra det rätta.

Rupert Jag vill i allt göra som du lär mig, far.

Hubert Din vilja är god, och det räddar dig. Det finns inte en enda ond tanke i din själ, och därigenom kommer du att segra i livet. Men om du någonsin kommer i trångmål eller behöver min hjälp, så kom bara ut hit i skogen och ropa på mig. Jag känner alla skogens levande väsen, och om du bara uttalar mitt namn skall ditt rop vidarebefordras till mig, och jag skall genast komma till din hjälp. Men du får aldrig tveka att be om den om du behöver den.

Rupert Det tackar jag för. Då behöver jag aldrig förlora kontakten med dig.

Hubert Nej, det skall du aldrig behöva göra. Gå nu tillbaka till människorna och tjäna dem, så som jag har tjänat och hjälpt dig fram i livet. Du kan göra mycket för dem, när din tid kommer. Du behöver bara lära dig att göra dig redo till dess.

Rupert Jag ska göra allt vad du begär.

Hubert Det är bra. Gå nu. (*Rupert går.*)

Johannes Tror du han lär sig?

Hubert Vi lär oss alla men aldrig utan tålmod. Om vi bara kan lära oss tålmod kan vi lära oss vad som helst. Ge honom tid, och han kommer att lära sig.

Johannes Vi får se vad som händer.

Hubert I värsta fall har vi förlorat honom. I så fall har jag bara dig, far, nu igen. I så fall är jag åter hänvisad till ett liv med bara skuggor av illusioner från andra sidan graven.

Johannes Se det från den ljusa synpunkten. Du är åter fri.

Hubert Fri från mänskligheten? Fri från mänskligt sällskap? Fri från all omväxling?

Johannes Fri med oändligheten och naturen och världsalltet, fri med universum, fri med alla fria andar, fri med evigheten.

Hubert Och ingenting är mera enahanda och tråkigt.

Johannes Du glömmer att all makt i världen ligger i friheten och den fria tanken. Den som blott kan tänka fritt är mera mäktig i sin frihet än någon potentat på jorden bunden av ansvar och jordiska plikter.

Hubert Menar du att makten kan vara något positivt?

Johannes Ja, om den används disciplinerat och förnuftigt med enbart eftertanke, och ingen eftertanke är mera grundlig än den tanke som är fri från varje dödligt ansvar.

Hubert Det där får du undervisa mig mera om.

Johannes Din skyddsling Rupert klarar nog sig själv under tiden. (*De går.*)

Scen 2. En öppen terrass av slottet.

Prinsessan rör sig omkring med uppvaktning, vita kläder och utsökthet.

Bianca Det är inte det att ha tråkigt som är problemet. Problemet är att det aldrig händer någonting.

Hovdam Men vad vill ni då att skall hända, prinsessa?

Bianca Vad som helst och gärna något dramatiskt. Jag älskar skandaler.

Hovdam Skandaler kan vara ganska förtretliga.

Bianca Inte som underhållning. Det var länge sedan vi hade något riktigt skådespel framfört här på slottet.

Hovdam Er mor har förbjudit teaterspel på slottet. Skådespelare är så stökiga.

Bianca Ja, men hon är också rikets tråkigaste dam. Tårar är hennes livs enda fröjd.

Hovdam Hon sörjer er lillebror med exemplarisk fromhet och trohet.

Bianca Hon bara tycker synd om sig själv. Hon sörjer inte min lillebror, som gjorde rätt i att rymma med en vilde. Han visste vilken ledsnad han gick miste om. Hon sörjer bara förlusten av sin son som sin egendom.

Hovdam Nu är ni orättvis mot er moder. Det är synd om henne.

Bianca Det är det inte alls. Hon bara gör sig till och försöker dölja att det var hennes fel att Rupert försvann då hon gav vildmannen en orättvis dom. Han gjorde rätt i att hämnas, och han kunde inte ha gjort det på ett bättre sätt.

Hovdam Det är dock sin son hon sörjer och inte över sig själv.

Bianca Hon sörjer honom som om han vore död och glömmer att han faktiskt kan komma tillbaka. Men vad är det jag ser där nere?

Hovdam Vad menar ni?

Bianca Är det den nye trädgårdsdrängen där nere som tagit av sig mössan?

Hovdam Ja, det är det. Han har aldrig tagit av sig mössan förut. Det var därför han blev avskedad från köket.

Bianca Han har ett otroligt vackert hår. Bed honom komma upp.

Hovdam Det passar sig inte, prinsessa. Det är en trädgårdsdräng.

Bianca Be honom då komma upp med blommor åt mig. Ingenting kunde vara mera passande.

Hovdam Som ni vill, prinsessa. *(avlägsnar sig)*

Bianca Ett så gyllene hår har jag aldrig sett förut. Är det drängen som avskedades från köket för att han uppträdde inför kungen med mössan på? Jo, det kan stämma. Men varför vill han dölja sitt hår?

(Hovdamen återkommer med drängen (Rupert iförd mössa) med ett fång blommor.)

Hovdamen Här har ni era blommor, prinsessa. Jag såg till att han hämtade de vackraste.

Bianca Den vackraste har han inte hämtat.

Rupert Jag ville frambära er vildare blommor med starkare doft som behagat er mera, men man krävde bara ytlig skönhet åt er.

Bianca Utan tvekan hade ni kunnat finna bättre blommor åt mig. Men varför uppträder ni inför mig med mössan på? Är det inte oartigt?

Rupert Jag har en ful skorv på huvudet som jag vill bespara min omvärld.

Bianca Låt se. *(sliter snabbt av honom mössan, så att hans praktfulla långa gyllne hår faller ner över hans axlar)* Jag ser ingen skorv. Jag ser bara världens vackraste hår.

Rupert Så får ni inte göra, prinsessa. *(sliter mössan från henne och får den snabbt på sig igen och håret dolt under den.)*

Bianca Varför sätter ni ert ljus under en skäppa?

Rupert Min far vill inte att jag skämmer ut mig.

Bianca Skönhet skämmer aldrig ens en trädgårdsdräng. Vem är er far?

Rupert Han bor långt härifrån och kommer aldrig in till staden.

Bianca Då är han skygg och troligen klok i sin distansiering.

Rupert Det finns ingen klokare man i världen.
Bianca Ni måste varje dag komma med blommor åt mig.
Rupert Som ni behagar. Men jag kommer aldrig mer att låta er slita mössan från mitt huvud.
Bianca Ni kan ådra er hovets vrede med att alltid uppträda utan att ta av er på huvudet.
Rupert Det är jag inte rädd för. Jag blev avskedad från köket för den sakens skull och är inte rädd för att bli avskedad fler gånger.
Bianca Ingen risk. Jag skall skydda er och er hemlighet. Bara vi två känner till hemligheten om ert hår.
Rupert Ni får aldrig se det igen. (*försvinner*)
Bianca Vad menar du om den drängen, Sofia?
Hovdamen Han är ärlig och sympatisk men egensinnig.
Bianca Han har en hemlighet. Det gör honom oemotståndligt intressant.
Hovdamen Han är bara en trädgårdsdräng.
Bianca Det gör honom bara intressantare.
Hovdamen Akta er för skandaler, prinsessa.
Bianca Sade jag inte att jag älskade dem? Skandaler är just vad vi behöver här på slottet. Det var alltför länge sedan den senaste. Inget har ju hänt sedan min lillebror försvann.
Hovdamen Det var tillräckligt för resten av drottningens liv.
Bianca Hon kan gå och slänga sig i väggen. Vad är en sedan länge förlorad lillebror mot en ärlig trädgårdsdräng med världens vackraste hår och en hemlighet?
Hovdamen Ni utmanar ödet, prinsessa.
Bianca Det är meningen.

(*De drar sig tillbaka.*)

Scen 3. Kungen med sitt råd.

Kungen Jag är mycket bekymrad, mina herrar. Detta krig stod inte på programmet.
1 rådsherren Varför har ni börjat det då?
Kungen Det var inte jag som började!
1 rådsherren Vem var det då?
Kungen Det vetet fan, men inte var det jag, och ingen ville ha det heller.
2 rådsherren Ursäkta mig, ers majestät, med all respekt, men fiendelandet hävdar med säkerhet att det är vi som börjat kriget och att det därför bara är vi som kan återställa freden.
Kungen Han ljuger! Han bara skyller ifrån sig! Han startade kriget och skyller på oss bara för att slippa ta ansvar!
2 rådsherren Det är precis vad våra fiender anklagar oss för.
Kungen Hur som helst så har vi inte råd med något krig. Dessutom har vi ingen armé, och den är komplett oduglig och otränad.
1 rådsherren Det skulle ni ha tänkt på innan ni startade kriget.
Kungen Ingen tänkte på något krig innan det startade!
1 rådsherren Det brukar vara så. Ingen är ansvarig utom den andre. Alla är oskyldiga utom de andra, de osynliga, konspiratörerna och infiltratörerna.
Kungen Precis! Det är så det fungerar!
2 rådsherren Emellertid har vi nu ett krig, och därför måste vi avsluta det.
Kungen Måste vi det?
2 rådsherren Har ni något bättre förslag?
Kungen Tillsätt en utredning. Det brukar ge oss tid åtminstone.

1 rådsherren Vi har haft en löpande utredning ända sedan kriget satte i gång. Det enda den utredningen lyckats åstadkomma är en allmän problemförstoppning, som inte minst satt käppar i hjulen för alla effektiva krigsåtgärder.

Kungen Är det därför vi aldrig vinner kriget?

1 rådsherren Det är därför vi aldrig kan vinna kriget, ers majestät.

Kungen Har jag inte ert råd just för att ni ska lösa dessa problem åt mig?

2 rådsherrar Det enda vi har befogenheter till är att genomföra utredningar. Alla andra beslut fattar ers majestät själv.

Kungen Och vad är utredningar till för om inte att effektivisera kungens önsknings?

1 rådsherren Det är där problemet ligger, ers majestät. Ni vet inte vad ni vill. Det är därför vi bara sitter i utredningar.

3 rådsherren Med respekt, ers majestät, men saken torde faktiskt utredas.

Kungen Det där tycker jag mig ha hört förut.

Drottningen (kommer in) Ve mig! Ve mig!

Kungen Vad har du att sörja över? Det är inte dina söner som går förlorade i kriget.

Drottningen Tala inte om det!

Kungen Vad ska vi inte tala om?

Drottningen Min son!

Kungen Nu är hon där igen. Att hon aldrig tröttnar på att tjata. Vi sitter faktiskt här i krigsråd, hjärtevännen, och störande element är det sista vi behöver.

Drottningen Ni sitter bara och ägnar er åt fåfänga hårklyverier och glömmer fullständigt bort att landet har förlorat sin ende son!

Kungen Mitt hjärta, landet ligger faktiskt i krig och hotas av invasion och undergång. Problemet med vår son som rymde är tio år gammalt och knappast aktuellt då vi ändå inte kunde göra något åt saken ens för tio år sen.

Drottningen Han är borta, och du bara hånar mig!

Kungen Jag hånar dig inte alls. Men du kommer hit och gör narr av vårt krigsråd.

Drottningen Inte alls! Jag kommer bara hit för att be er om förbarmande med min eviga smärta!

Kungen Det är det jag menar. Det passar sig inte med sentimentalitet mitt i ett krigsråd.

Drottningen Nu hånar du mig igen!

Bianca (kommer in) Jaså, det var hit du tog vägen, mor. Lämna krigsgubbarna i fred. De kan ändå bara göra saken värre.

Drottningen Vilken sak?

Bianca Kriget.

Drottningen Har du då helt glömt bort den mycket värre katastrofen att din lillebror är borta?

Bianca Det kan vi aldrig glömma så som du påminner oss om det stup i kvarten sedan tio år.

Drottningen Det är ju det som är meningen!

Kungen Kör ut henne, Bianca. Hon behöver komma i säng med sin blödighet.

Drottningen Är det allt du kan göra, kunganiding? Förolämpa världens mest olycksdrabbade kvinna?

Kungen Jag försöker bara skona dig.

Drottningen Från vad då? Hur kan jag prövas ytterligare?

Bianca Mor, här kommer nu vår trädgårdsdräng med sin dagliga leverans av parkens vackraste blommor. Känn på dem och dofta på dem. (*Rupert kommer in med ett fång blommor.*)

Drottningen Hur vågar han komma inför oss med mössan på?

Kungen Du känner ju vår dräng, käraste. Han är ju oförfädd. Han blev avskedad i köket för att han aldrig tog mössan av sig, och ändå tar han fortfarande aldrig mössan av sig.

Drottningen Vad gör han då här? Varför avskedar du honom inte?

Kungen Det var ju det jag försökte göra. Han tog ändå inte av sig mössan.

Drottningen Är det en ursäkt?

Kungen Så god som en annan, och vad annars?

Drottningen Du är hopplös! (*till Rupert*) Ta av dig mössan, skitunge!

Rupert Aldrig i livet.

Drottningen Ska du svara så till en drottning?

Rupert Ja, om hon kallar mig skitunge. Vi var alla skitunger när vi föddes, och ers majestät också.

Drottningen Näsvis är han också!

Kungen (*kan inte hålla sig för munterhet*) Du bad faktiskt om det, älskade vän, och rent biologiskt har han ju faktiskt rätt.

Drottningen Jag bad inte om hans mening!

Kungen Nej, men du kallade honom faktiskt skitunge.

Drottningen Iväg med sig, skitunge!

Rupert Inte förrän jag får min bön uppfylld.

Kungen Har du en bön, gosse?

Rupert Ja. Jag vill gärna göra en insats då landet är i krig. Därför ville jag be er om en häst, så att jag kan rida ut och ta mitt ansvar.

Kungen (*kan inte hålla sig för skratt*) En häst! Kan du rida?

Rupert Jo, faktiskt. Och ni har ju en massa hästar i stallet som ni inte behöver.

Kungen Är det allt du begär? En häst? Ämnar du då rida ut i kriget och frälsa landet?

Rupert Ja.

Bianca Ge honom hästen, far. Det är inte mycket begärt.

Kungen Han kan ju få den gamle halte Stellan då. Ingen annan vill rida honom.

Rupert Jag vet vilken häst det är.

Kungen Accepterar du honom?

Rupert Naturligtvis. Vilken häst som helst går bra bara det är en häst.

Kungen Bra, min käcke gosse! Rid då ut i kriget med halte Stellan och vinn kriget åt oss! Ingen annan kan ju göra det ändå.

Rupert Det ska bli mig ett nöje. Jag ger mig av genast. (*går*)

Kungen Han menar faktiskt allvar.

Drottningen Låt du dina narrar ge sig ut i kriget och drunkna där i dess malström av fåfänga slakter, medan jag blir ensam kvar här hemma och bara sörjer och sörjer och ingen hör mig.

Kungen Vi önskar alla att vi slapp höra dig.

Drottningen Tack, då går jag genast och hänger mig eller dränker mig. (*går*)

Kungen Se nu till, Bianca, så din moder inte går och gör någonting dumt nu igen.

Bianca Ja, far. Jag vet nog vart hon går. Hon följer alltid programmet.

Kungen Bra. Se bara till att hon inte genomför det.

Bianca Ja, far. (*går efter drottningen.*)

Kungen Nå, mina herrar, var var det nu vi var någonstans?

1 rådsherren Kriget som inte kunde vinnas, ers majestät.

Kungen Javisst ja. Jag har en god nyhet åt er. Trädgårdsdrängen tänker vinna det åt oss från ryggen av vår stallgårds äldsta krake.

2 rådsherren Är det meningen att vara en god nyhet eller en dålig nyhet?

Kungen Det får vi se längre fram. Vi kan ju tillsätta en utredning så länge. Vi har ju ändå ingenting annat nyttigt att göra.

2 rådsherren Kan rådet vara överens om att tillsätta en utredning?

rådsherrarna (*allmänt mumlande*) Ja, ja.

2 rådsherren Jag finner frågan om tillsättandet av en utredning med ja besvarad. Vad var det vi skulle utreda?

1 rådsherren Om krigets avslutande var en god eller en dålig nyhet.

2 rådsherren Men kriget är ju inte avslutat ännu.

3 rådsherren Enligt kungen var det det, och det var det vi skulle utreda.

2 rådsherren Saken är klar. (*klubbar*) Härmed utreder vi saken!

1 rådsherren Vi finner frågan med ja besvarad.

2 rådsherren Vilken fråga?

1 rådsherren Utredningsfrågan.

3 rådsherren Det är lika bra vi bordlägger frågan genast. Den blir ju ändå bara bordlagd förr eller senare.

2 rådsherren Vilken fråga?

3 rådsherren Bordlägningsfrågan.

4 rådsherren Menar ni att våra fartyg saknar bordläggning?

1 rådsherren Det var inte det frågan gällde.

3 rådsherren Saken torde utredas.

Kungen Utred frågan!

(*De fortsätter.*)

Scen 4. I skogen.

Rupert kommer in och kastar av sig mössan.

Rupert Så är jag då äntligen fri och kan strunta i om jag är bevakad eller inte. Den där prinsessan gör mig galen som bara vill se mitt hår hela tiden! Som om hon inte hade tillräckligt med hår själv, den långhårigaste sessan i världen! Det där slottet får mig nästan att spy ibland med alla sina förbud och tabun, sin tillgjordhet och tvångströja av bestämmelser! Far, var är du? Jag har ropat på dig hela dagen, jag har skrämt upp fåglar och jagat djur på flykten med mina rop, men du tycks vara den enda i skogen som inte hör mig!

Hubert (*dyker försynt upp*) Hela skogen har hört dig hela tiden, och hela skogen är full av mina öron. Otålighet är det fåfångaste av allt man kan ägna sig åt, Rupert.

Rupert Förlåt mig, far, men du bad mig faktiskt kalla på dig om jag någonsin behövde hjälp.

Hubert Därför är jag här. Vad behöver du hjälp med?

Rupert Den där larvige kungen i slottet har lyckats ställa till med ett krig som han inte kan trassla sig ur på grund av pågående utredningar. Därför borde jag nödvändigt vinna kriget åt honom.

Hubert Vad behöver du? En armé?

Rupert Till exempel.

Hubert Då ska du få en armé. Vad mer?

Rupert En armé som säkert kan vinna kriget. Alla männen måste vara tapprare än alla kungens män. De måste vara lika listiga som kungens män är dumma. De måste kunna strunta i alla kungens order och ändå gå segrande fram, för kungen kan bara ge kontraorder hela tiden.

Hubert Ja, jag vet. Det är en riktig kung som inte kan regera, och därför har han ingen makt och får han ingenting gjort, och därför är han populär. Ledare som kan regera blir bara grymma och impopulära. Du ska få världens bästa armé. (*stöter i en brälla*)

Rupert Det var väldigt vilken mäktig ton du kan få fram ur det gamla hornet.

Hubert Ingen som känner mig kan motstå dess kallelse.

Rupert Vem är du egentligen, far? Det har jag alltid undrat.

Hubert Se mig som en förtrollad konung som hamnat i skogen som ensam eremit genom ett oblikt öde som skilde mig från mänsklighetens gemenskap. Men i stället har jag fått obegränsade resurser till mitt förfogande som ingen mäktig regeringstjänsteman eller byråkrat har någon makt över, då min frihets makt samverkar med hela naturen och är mäktigare än hela mänskligheten.

Rupert Jag tror dig.

Hubert Här börjar nu dina kämpar anlända.

Fredlös 1 Du kallade på oss, Hubert. Här är vi.

Fredlös 2 Vad gäller det den här gången? (*Fler och fler kommer oavbrutet.*)

Hubert Hur många är ni?

Fredlös 3 Vi är obegränsade i antal. Det vet du väl, Hubert, sen gammalt att vi är just så många som behövs för att vara fullständigt oöverbärliga vad det än gäller.

Fredlös 4 Kungen och hans regering har ju gjort allt för att härda oss i kylan.

Fredlös 1 Kommendera oss, Hubert! Det vet vi alla sen gammalt, att när Hubert kallar kan ingen stanna hemma eller komma hem förrän jobbet är gjort.

Hubert Fastän kungen dömt er alla till fredlöshet gäller det nu för oss att undsätta kungen. Han har fått problem i landet genom att han låtit sig indragas i krig. Därför måste vi ställa till med fred.

Fredlös 2 En enkel match. Det har vi gjort förut.

Fredlös 3 Låt oss bara infiltrera fiendelandet och sätta upp folket mot regeringen och sabotera de viktigaste industrierna, så är saken klar.

Fredlös 4 Vad gör vi inte för den kung som dömd oss fredlösa?

Fredlös 5 Det var inte kungen. Det var hans regering. Eller hans värdelösa rättssystem.

Fredlös 6 Ja, kungen är alltid oskyldig. Det är bara regeringen som är skyldig.

Fredlös 7 Ja, det är bara regeringen som begår alla misstag. Den ansvarige är alltid oskyldig.

Fredlös 8 Till saken! Ska vi då inte ut och slåss?

Hubert Det räcker med den vanliga undermineringen, som ni är så bra på. Se till att fiendelandet inte fungerar, och kriget kollapsar av sig självt. Om fienden kollapsar vill inte heller vår kung fortsätta kriget, som då kommer av sig, och så blir allt frid och fröjd.

Rupert Är det denna armé du vill ge mig, far, av bara trashankar och fredlösa, luffare och tiggare, lösdrivare och laglösa dagdrivare?

Hubert De är världens bästa armé, min gosse. De är folket. De känner folket och umgås med folket och kan styra folket, ty i motsats till alla regeringar talar de med folket. De manövrerar folket som du eller jag vill, ingenting är enklare, och de segrar alltid, ty de avstår alltid från segern. Ja, de är bara ena bedrövlige luffare och långhåriga dagdrivare, men ingen är mindre att förakta än den enklaste människan på jorden. Kommendera dem, Rupert, och de skall segra åt dig.

Fredlös 1 Vem är pilten? Är det honom vi ska följa?

Hubert Ja, till världens ände, ty han vill frälsa kungen från kriget.

Många Vi är med! Kommendera oss!

Rupert Det är bäst min far får kommendera er. Han känner er och vet vad det handlar om.

Hubert Sprid er i vanlig ordning och agera var ni minst märks. Blanda er med mängden, deltag i diskussioner och samtal på krogar, tag värvning i fiendearmén och se till att fler och fler deserterar, kort sagt, se till att hela fiendelandet börjar fungera bakvänt.

Fredlös 2 Du kan lita på oss, Hubert. Vi kan våra konster. Vi slåss utan vapen, och därför segrar vi alltid.

Fredlös 3 Det enda krig vi kan delta i är kriget för freden.

Hubert Det är just därför jag har kallat er.

En nymf (utmanande klädd och med långt utslaget hår) Behöver du fler av vår sort för att kunna lägga rätt generaler och ministrar för att få dem att glömma kriget och ge fel order?

Hubert Ju fler, desto bättre. Ingen är outhärligare än ni i krigstid, Laila.

Nymfen Vår skara är utan tal, ty vi består bara av reserver, ty vi är de sista som går under i kriget, då alla behöver oss om inte för annat så för att få drömma om fred.

Hubert Rätt så, Laila. Instruera och mobilisera dina systrar, så blir fredens seger oundviklig. *(Hon går.)*

Rupert Men hur har du kunnat få en sådan makt över så många, far? Kungens trumpna vakter och soldater gjorde aldrig samma oövervinnliga intryck som dessa tappra vagabonder.

Hubert Hemligheten ligger i motivationen. Ingen krigar entusiastiskt för krigets sak. Men om det gäller att omintetgöra kriget och sabotera ihjäl det till rena farsen ställer vilken galning som helst upp med större effektivitet än någon otymplig legosoldat.

Rupert Du tycks veta allt om kriget.

Hubert Jag har känt många som blivit dess offer och lärt mig av dem.

Fredlös 1 Till verket, kamrater! Vi har en mission att uppfylla!

Fredlös 2 Till verket!

Fredlös 3 Led oss, prins Rupert!

Rupert Varför kallar du mig prins?

Fredlös 3 Är du inte son till Hubert?

Rupert Jo.

Fredlös 3 Alltså är du bättre än någon prins. Kom nu!

Hubert Gå med dem, Rupert. De vet vad de skall göra. Det är egentligen bara en fredlig men massiv demonstration.

Rupert Jag litar på dig, far, ty du tycks kontrollera allt här i världen.

Hubert Nej, bara naturen och de döda. Men de finns bakom allt som lever.

Fredlös 4 Till häst!

Fredlös 5 För Hubert och Rupert och ett slut på kriget!

Alla Hurraaaa!

(De lyfter upp Rupert på sina axlar och drar ut med honom i triumf. Johannes kommer fram.)

Johannes Ingenting kan stoppa dem.

Hubert Nej, verkligen inte.

Johannes Det blir bara Ruperts första prövning. Han kommer att be dig om fler tjänster.

Hubert Jag är skyldig honom allt. Han gav mig friheten.

Johannes Och du gav honom hans liv. Det jämnar ut sig. Ni är ett oemotståndligt par.

Hubert Ändå har jag aldrig ställt anspråk på honom.

Johannes Men han kallar dig sin far. Därmed är du mera hans far och han mera din son än en riktig far och son kan vara.

Hubert Vad menar du?

Johannes Han kan aldrig mera bli en konungason. Han är fri för evigt genom att han utsett dig till sin far, en vildman och fri man. Det kan inga blodsband göra någonting åt.

Hubert Du menar att andliga band är starkare och har större giltighet än några genetiska?

Johannes Naturligtvis och i högsta grad. Det är bara de själsliga banden som gäller. Köttet är bara något man lägger av sig.

Hubert Dock var du min riktige far.

Johannes Nej, Hubert. Jag blev det först när jag dog och du kallade på mig.

Hubert Tack, far.

Johannes Nu går vi och ser vad dina skälmar utför för underverk med kriget. Så dåraktigt som kriget är kan de inte misslyckas. (*tar Hubert om axeln och går ut med honom.*)

Akt IV scen 1. Hovet.

Kungen Vad menar du, karl? Hur kan vi ha vunnit kriget om det inte har levererats en enda batalj?

Generalen Jag står själv som ett levande frågetecken. Jag kan inte förklara saken.

Kungen Men vad tusan hände?

Generalen Det blev en revolution i grannlandet som onödiggjorde alla vidare åtgärder.

Kungen En revolution? Hur är det möjligt?

Generalen Det var femtekolonnarna, ers majestät.

Kungen Vilka femtekolonnare? Vi har inga femtekolonnare utomlands. Vi sysslar inte med så smutsiga affärer.

Generalen Just därför är hela saken så ytterst oförklarlig.

Kungen Men någon måste väl veta något. Var är mina rådsherrar? De är ju så bra på att utreda saker annars.

1 rådsherren Ers majestät, vi har arbetat dygnet runt med att utreda frågan.

Kungen Nå, och vad har ni kommit fram till?

1 rådsherren Att inga misstag har begåtts från vår sida.

Kungen Hur är det möjligt? Vi begår ju alltid bara misstag.

1 rådsherren Denna gång var vi oskyldiga. Denna gång var alla misstagen på den andra sidan, men inte ens det kan vi vara säkra på.

Kungen Men om vi har vunnit kriget och grannstaten bitit i gräset har väl ingen begått något misstag? I så fall är väl tvärtom allting på rätt köl?

1 rådsherren Frågan är hur det kommer sig att vårt grannland dukat under utan att ha begått något misstag.

Kungen Men vad tusan har då hänt?

1 rådsherren Det är det som tyvärr inte ens ert eget råd kan utreda.

Kungen Ni är då hopplösa. Vad tusan har jag då en regering till, om den inte ens kan utreda något längre?

1 rådsherren Det är för mycket sagt, ers majestät. Det finns alltid något kvar som vi kan utreda.

Kungen Gör det då! – Men vem kommer här? (*Rupert har visat sig.*)

Generalen Det är bara trädgårdsdrängen.

Kungen Kanske du kan svara på vår fråga. Du var ju själv ute i kriget. Du fick ju rentav världens sämsta häst för att du skulle hålla dig utanför. Vem vann det egentligen?

Rupert Det gjorde ju jag.

Kungen (*skrattar*) Ja, det tror jag det! Naturligtvis! Saken är klar! Du fick ju världens haltaste häst för att du skulle vinna kriget åt oss!

Rupert Just det. Men jag var inte ensam.

Kungen Vem hade du då till din hjälp?

Rupert Min far.

Kungen Och vem kan då din far vara?

Rupert En rälig trollgubbe som bor i skogen.

Kungen Naturligtvis! Vem annars! Därför kan du sköta trädgårdar men inget kök!

Generalen Här kommer Hans. Han kan alltid förklara allt sådant som staten inte klarar av.

Kungen Ge dig iväg, gosse, och gå och plantera dina rosor. Jag är rädd att kriget klarade sig utan dig. (*Rupert går.*) Välkommen, Hans. Vet du hur vi kunde vinna kriget utan att anstränga oss?

Hans Det hela var mycket enkelt. Vi gjorde helt enkelt ingenting, och saken skötte sig själv.

Kungen Men hur?

Hans Någon tycks ha uppbådat en här av lösdrivare och annat löst folk inklusive även lösa damer, som tycks ha invaderat grannlandet med intriger och skandaler och annat subversivt godis, så att grannlandet helt enkelt dukade under för frestelsen och gick under.

Kungen Vad då för frestelse? Inte faller en stat för att horor går lösa.

Hans Det beror på vem som faller för dem, ers majestät.

Kungen Menar du att vår kollega själv gav sig hän åt oegentligheter?

Hans Så kan man milt sagt uttrycka det.

Kungen (ivrig) Vad gjorde han? Berätta!

Hans Det var mycket egendomligt. Hans armé led av dålig moral från början. Så spreds ett rykte bland folket, att kriget egentligen inte tjänade någonting till. Några marketenterskor fick soldater att börja desertera när deras sold uteblev på grund av att leveranserna till kompanierna plundrades på vägen när de färdades genom sjumilaskogen.

Kungen En farlig skog. Ingen kommer helskinnad igenom den. Det är de fredlösas skog.

Hans Tydligen var det just dessa som hade organiserat sig för att underminera vårt grannland både moraliskt och socialt genom ren subversiv verksamhet.

Kungen Men då måste någon ha organiserat dessa anarkister.

Hans Ja, och vem kan det ha varit?

Kungen Och det frågar du mig?

Hans Ni hade ju deras ledare här i bur ett tag.

Kungen Den där långhårige luffaren som smet?

Hans Vem annars?

Kungen Som tog vår son med sig?

Hans Han är starkt misstänkt för detta, om dock det snarare var prinsen själv som befriade honom och följde med frivilligt.

Kungen Anklagar du min son för att ha varit vildmannens medbrottsling?

Hans Ers majestät, vad annars?

Kungen Vet hut!

Hans Nej, det vet jag inte.

Kungen (lugnar sig) Nåväl, ingen större skada tycks vara skedd den här gången då vi tycks ha vunnit kriget utan ansträngning. Men tror du vi kan få tag i den där anarkistledaren? Han kanske kan veta någonting om vår son.

Hans Han blir svår att få tag på då han haft dåliga erfarenheter av ert hov.

Kungen Men varför i all fridens namn har han då hjälpt oss?

Hans Det är det som är frågan.

Kungen Tillsätt en utredning!

1 rådsherren Gärna, ers majestät. Det är det vi är till för i regeringen.

Kungen Utred frågan snabbt! Vi måste ha tag på vildmannen! Endast han kan besvara våra frågor!

Hans Han lär nog hålla sig här ifrån.

Kungen Tror du att du kan luska reda på honom?

Hans (listigt) Kanske, om jag kan locka honom med en belöning.

Kungen Om han verkligen har räddat vårt land och kan få fram vår son skall han få halva kungariket.

Hans Jag tror inte han är intresserad av sådant.

Kungen Vad kan han då vara intresserad av?
Hans Allmän amnesti åt alla de fredlösa. Det är ju de som vunnit kriget åt er.
Kungen Topp! Alla avrättningar stoppas genast!
Hans Jag ska försöka.
Kungen Nej, du ska lyckas, Hans. Hela rikets lycka hänger på dig.
Hans Nej, den hänger på vildmannen och på att ni nästa gång ni får tag på honom lyckas behandla honom bättre.
Kungen Han ska få gratis barberare och landets finaste kläder!
Hans Endast kejsare behöver nya kläder. De fredlösa syr om sina gamla, så att de blir outslitliga.
Kungen Vi har tydligen mycket att lära av dem.
Hans Mer än av hela er regering.
Kungen Min själ, jag tror du har rätt. Alla regeringens utredningar blir ju bara outredbara.
Hans Regeringen tror att den är till för att just göra allting outredbart för regeringen.
Kungen Kanske att vi behöver en revolution precis som grannlandet?
Hans Ingen dum idé.
1 rådsherren Saken torde utredas.
Kungen Ja, sätt i gång, min premiärminister, och utred er själva så att vi äntligen slipper era utredningar någon gång, som bara leder till svårigheten att utreda era utredningar.
1 rådsherren Det är det vi är till för, ers majestät.
Kungen Ja, ni är till för att vara inkompetenta, era orediga redlösheter. Utred frågan om hur vi bäst kan reda oss utan er.
1 rådsherren Ja, ers majestät. (*går*)
Kungen Där slapp vi honom. Om han lyckas utreda sig själv gör han landet en god gärning om det leder till utrensning av hela regeringen. Om vår gamle vildman vunnit kriget åt oss får han bli premiärminister.
Hans Jag ska fråga honom, ers majestät.
Kungen Gör så, och kom tillbaka hit med honom och med vår son men inte i fjättrar utan i festprakt och regalier.
Hans Ja, ers majestät. (*bugar sig käckt och går*)
Kungen Jag tror vi äntligen är på rätt spår. Allt blir bra bara inte drottningen blandar sig i. (*går*)

Scen 2. Skogen.

Hans (kommer in med Rupert) Du tycks känna skogen bra.
Rupert Det borde jag väl göra. Jag är uppväxt här.
Hans Tror du verkligen vi hittar ut igen?
Rupert Är du rädd?
Hans Nej, bara för trollen.
Rupert Här finns inga troll. Här finns bara oskyldigt drabbade och förorättade.
Hans Sådana kan vara värre än trollen.
Rupert Inte i mitt sällskap. (*ropar*) Hubert! Vi är här!
Hubert (kommer fram bakom dem) Jag vet. Så fort du kom in i skogen visste vi att du var här. Men vem har du med dig?
Hans Jag är Hans vid hovet, en av de få vid hovet som kunnat kritisera det utan att ha blivit halshuggen, då jag åtminstone är ärlig. Så du heter Hubert, den vildaste mannen på jorden, regeringens största skräck?
Hubert Är det förbjudet att ha ett namn för att man är bilto?

Hans Hubert, kungen har fått veta att du troligen hjälpte oss vinna kriget.

Hubert Inte alls. Jag hjälpte er motståndare förlora det.

Hans Kungen vill belöna dig för det.

Hubert Och hur kan han belöna mig?

Hans Med sådant som man brukar belönas. Utmärkelser, äretitlar, rikedomar.

Hubert Sådant klarar jag mig bättre utan.

Hans Kungen vill belöna dig i alla fall.

Hubert Jag var inte ensam. Jag hade många medhjälpare.

Hans Då vill kungen belöna er alla. Vad sägs till exempel om amnesti och nåd och upprättelse?

Hubert *(tar fram sitt horn och blåser. In störtar genast massor av fredlösa och annat löst folk.)*
Här har du hela min armé. Hur tror du kungen kan upprätta sådana?

Hans Och hur kunde du vinna kriget med dessa – tattare?

Hubert Enkelt. Vi gjorde allt det som vi är bra på när det gäller att omstörta ett samhälle.

Hans Jag tror dig. Du har till och med övertygat kungen, så att han börjat fundera på att låta sitt eget samhälle bli hälsosamt omstörtat.

Hubert Ingen dum idé. Er kung kanske börjar bli vettig. Men då får han avskeda regeringen först. Det lär regeringen aldrig gå med på.

Hans Men vad gjorde ni exakt för att åstadkomma revolution i grannlandet?

Hubert Vi blåste liv i anarkismen. Vi blåste dålig moral i soldaterna. Vi lät våra kvinnor förföra ministrarna och prästerna och generalerna. Vi drogade hovet. Vi lurade armén åt fel håll. Vi gav fel information. Vi saboterade industrierna. Vi hällde vatten i kanonerna. Vi fifflade med hjulaxlarna, så att hjulen trillade av fordonen när de satte i gång. Vi sprängde dammar. Vi kapade ledningar och skruvade loss järnvägsspår, så att tågen spårade ur. Vi bytte ut vägskyltar och trafikskyltar, så att ingen hittade rätt.

Hans Jag förstår. Ni gjorde allt det som vi inte kunde göra. Men varför?

Rupert Därför att jag bad om det.

Hans Du?

Rupert Ja.

Hans Men varför? Och hur kunde denne vilde man lyda dig?

Rupert Han är min far.

Hans Och vem är då din mor?

Hubert Det vet hon inte själv, fastän hennes son levte i hennes närhet.

Hans Då vet åtminstone du vem hon var.

Hubert Ja, det vet jag. Hon var en inskränkt kvinna.

Hans Tydligt älskade du henne dock.

Hubert Det har jag aldrig sagt.

Hans Ändå fick du barn med henne.

Hubert Det har jag heller aldrig sagt.

Hans Här är något som inte stämmer.

Hubert Här är mycket som inte stämmer. Om kungen vill kommer vi och får det att stämma, om han går med på att vi gör revolution. Dessa "tattare" skulle gärna ombesörja saken.

Hans Jag ska fråga honom om han går med på det.

Hubert Han är dum om han inte gör det. Vi kan ersätta vilken regering som helst i världen, för vi vet deras begränsningar som de inte vet själva.

Hans Vad är deras begränsningar?

Hubert Att de inte kan regera då de inte har någon relation med folket.

Hans Det kan du skriva upp. Kom, Rupert. Vi går tillbaka till kungen och berättar vad Hubert kan ställa upp med. Tack, Hubert, för din goda vilja.

Hubert Välkommen tillbaka. Kungen har sina bästa vänner här, om han vill få något gjort.

Hans Jag tror dig. Kom, Rupert. (*går med Rupert*)

1 fredlös Tror du de misstänker något?

Hubert Nej, tyvärr tror jag det är lika omöjligt för kungen att misstänka vem Rupert är som att han skulle tillkalla oss för att få en vettig regering.

2 fredlös Tror du de kommer tillbaka?

Hubert Rupert kommer alltid tillbaka. Men jag tror att han en dag tvingas välja mellan kungen och oss.

1 fredlös Vem tror du han väljer?

Hubert Det spelar ingen roll. Det valet blir helt och hållet hans egen sak. Kom nu, vänner. Låt oss diskutera vilka nya scenarion som kan uppstå genom detta. (*De går.*)

Scen 3. Hovet.

Hans Jag kan berätta här, att Rupert, vår unge trädgårdsdräng, är själva sonen till den beryktade vildmannen.

Drottningen Det var det jag alltid hade fruktat. Vi har närt en orm vid vår barm. Vet du om, ditt ormyngel, att din egen far stal vår egen kronprins ifrån oss?

Kungen Tyst med dig, kvinna. Vildmannen vann faktiskt kriget åt oss, och kan han göra det så kan han också återbörda oss vår förlorade son.

Drottningen Ack, han kommer aldrig mer tillbaka!

Kungen (*till Hans*) Bry dig inte om henne. Hon är sådan. Men är det verkligen sant? Kan denne oskyldige parvel vara son till en sådan vild man?

Hans Ni kommer väl ihåg den vilde mannens underbara hårväxt? Här är beviset. (*rycker mössan av huvudet på Rupert, vars långa blonda hår svallar ner över hans skuldror*)

Bianca Äntligen! Jag visste det! Han har världens vackraste hår!

Drottningen Ändå är han och förblir ett förrädiskt ormyngel. Jag förlåter honom aldrig.

Kungen Nu när jag ser hans hår kan jag tro på dig, Hans. Vildmannen utmärkte sig genom en alldeles ovanligt praktfull hårväxt, och endast vår trädgårdsdräng kom i närheten därav. Ja, han måste vara vildmannens egen son. Därmed öppnar sig underbara möjligheter. Har du någon aning, min unge trädgårdsmästare, varför din far hjälpte oss med kriget?

Rupert För att jag bad honom.

Kungen Och varför bad du honom? Varför ställde han upp fast han hade orsak att hata oss?

Rupert Ni bad om det. Jag ville hjälpa er. Det var mycket enkelt.

Bianca Naturligtvis. Det är inte konstigt alls. Rupert var anställd här och ville därför hjälpa oss och bad sin far om hjälp. Ingenting kunde vara naturligare i världen.

Kungen Ändå är det något som inte stämmer. Har du någon aning, min son, vad din far kan ha gjort med ett kungligt barn som han rövade härifrån?

Rupert Han rövade aldrig något barn härifrån.

Kungen Hur vet du det?

Rupert Det barnet följde med frivilligt därför att hans föräldrar och hov var taskiga mot vildmannen.

Kungen Har du någon aning om var det barnet kan vara idag?

Rupert Det är dött för länge sen.

Drottningen Det var det jag visste. Han var bara ett ormyngel. Han har kanske rent av hjälpt vildmannen mörda vår son.

Kungen Det tror jag inte. (*till Rupert*) Tror du din far har mördat vår son?

Rupert Nej, er son dog självmant.

Kungen Självmant? Begick han självmord?
Rupert Ja, och helt frivilligt.
Drottningen Det skulle jag också ha gjort i den vildmannens fångenskap.
Rupert Fångenskapen var inte min fars. Den var er.
Drottningen (*reser sig*) Hur vågar han? Sätt honom i fängelse genast!
Kungen Var nu inte barnsligare än vanligt, min kära. (*till Bianca*) Gå ut med din moder, Bianca. Hon behöver något lugnande.
Bianca Kom nu, mamma. Du är bara hysterisk. (*går ut med drottningen*)
Kungen Säg oss nu sanningen, min son. Var är vår son?
Rupert Det får ni fråga vildmannen. Om inte han kan svara på det kan inte jag det heller.
Kungen Du vet alltså något om saken.
Rupert Inte mer än vad jag redan har sagt.
Kungen Här ligger en hund begravnen.
Hans Nej, det är nog bara ugglor i mossen.
Kungen Hur som helst, Hans, så ska vi inte ge upp så lätt. Ta ut Rupert i köket och ge honom lite tårta och bakelser. Han har troligen hjälpt oss mer än vi kan ana, och åtminstone honom kan vi löna, om vi dock ännu inte kommer åt den vilde mannen.
Rupert Ni får aldrig tag i min far om ni inte erkänner honom.
Kungen Erkänner honom som vad?
Rupert Som er överman.
Kungen Det är jag som är kungen.
Rupert Ändå vet ni att han är er överman. Ni hade aldrig kunnat vinna kriget själv.
Kungen Gå nu. Vi skall fundera på detta. (*Hans går ut med Rupert.*)
Här är något som jag inte begriper, och det retar mig. Ingenting kan någonsin få mig till att ödmjuka mig för en vildman, vad han än har gjort.

Akt V scen 1. Skogen.

Johannes Oroa dig inte, min son. Han kommer tillbaka.
Hubert Tror du inte han kan fastna där i hovet? Där finns många frestelser.
Johannes Men du har uppfostrat honom. Du kan aldrig förlora honom.
Hubert Men tänk om de upptäcker att han är deras son? Tänk om han själv avslöjar sig? Då kan de komma hit ut igen och sätta fast mig på allvar.
Johannes Du har klarat dig i så här många år och lär nog då klara dig lika många år till minst.
Hubert Ändå är jag orolig. Han är ju trots allt ändå inte min son.
Rupert (*har obemärkt kommit in*) Vem talar du med, far?
Hubert Du är tillbaka, Rupert. Har du något ärende?
Rupert Jag behöver din hjälp igen, far.
Hubert Vad är det den här gången?
Rupert Jag är rädd för prinsessan Bianca. Nu när min hemlighet är avslöjad och jag inte längre kan dölja mitt hår vill hon bli gift med mig.
Hubert Har hon friat?
Rupert Nej, men jag känner det på mig.
Hubert Ja, sådant känner man på sig. Men vad kan jag göra åt saken? Det är bara för dig att säga nej.
Rupert Du har inte besvarat min fråga.
Hubert Vilken fråga?
Rupert Vem talade du med, om det inte var med dig själv?

Hubert Min far.

Rupert Är han här?

Hubert Ja, han är här, men du ser honom inte, ty han är död.

Rupert Om du kan se honom borde väl jag också kunna det. För om du är hans son är han ju min farfar.

Hubert Nej, det är han inte, Rupert.

Rupert Vem är jag då? Är jag inte din son?

Hubert Du vet vem du är, Rupert, och det kan jag inte ta ifrån dig.

Rupert Jag har själv förnekat och förkastat den jag än gång var då de behandlade dig så illa. För mig var du den enda acceptabla far jag någonsin haft. Den där nedriga kungafamiljen i slottet får för mig gärna dö ut i sitt högmod, sina laster och sin dekadans.

Hubert (omfamnar honom) Det köttsliga bandet spelar ingen roll, Rupert. Vem du än är genetiskt så var du aldrig någon annan än min ende egne naturlige son, ty du handlade mot mig som mot en far, och jag uppfostrade dig som en son. Därmed har vi ingjutit våra liv i varandra, och var och en av oss har blivit en del av den andre. Nej, Rupert, du har verkligen ingen del i kungafamiljen ens om du skulle vilja ha det, ty de är utan själar, men din själ är min.

Rupert Så känner jag det också. Likväl bad du mig tjäna min familj och mitt land, varför jag gjorde det.

Hubert Jag ville ge dig en chans, Rupert, till ett liv i sus och dus, i makt och ära, i den rikedom, pomp och ståt som du materiellt var född till. Jag ville ge dig tillgång till vad som egentligen rätteligen tillhörde dig. Men du bestod provet och förkastade allt och till och med den fagra prinsessa som hade gett dig en tron och halva kungariket.

Rupert De är för mig bara parasiter. Den verkliga makten finns i friheten, och friheten finns ute i naturen, och du vet allt om den hemligheten. Ingen annan vet så mycket om saken som du.

Hubert Då borde du också kunna se Johannes min far.

Johannes Han behöver inte se mig för att känna mig. Det räcker med att han känner mig.

Rupert Nu hör jag hans röst.

Hubert Där ser du.

Rupert Har han funnits här länge?

Hubert Alltid, eller åtminstone så länge jag levat här ute, ty jag bortdrevs från människornas gemenskap enbart för att jag sökte upp honom.

Rupert Hur kunde de vara så grymma?

Hubert Inte grymma. Bara dumma.

Rupert Jag vill inte återvända mer till hovet, far. Får jag stanna här hos dig?

Hubert I så fall kan de komma och söka dig. De har fått upp kornet på mig igen. De säger att de vill belöna mig, men de vill bara trälbinda mig och förslava mig igen. Det vill alla maktbesuttna människor med dem som är fria.

Rupert Stanna här då. Jag ska skydda dig.

Hubert Jag är inte rädd, utom för din egen skull.

Hans (kommer in) Här är ni. Rupert, kungen vill genast att du kommer tillbaka till hans trädgård.

Rupert Jag vill inte.

Hans Vad är det för ett svar?

Hubert Vi kan inte tvinga honom, Hans.

Hans Tänker du då stanna här i vildmarken hos de fredlösa?

Rupert Ja, det vill jag helst, Hans.

Hans Det kommer kungen aldrig att acceptera. Han vill gifta dig med sin dotter.

Rupert (till Hubert) Där ser du. Jag kände det på mig. Jag svävar i en värre fara än någon tänkbar livsfara. Låt mig vara i fred för världen här ute i vildmarkens frihet.

Hubert Om det ändå var så enkelt. De kommer att komma ut efter dig, ty ingen kan säga nej till en prinsessa.
Rupert Just för att slippa säga nej håller jag mig hellre undan.
Hans Det är oartigt.
Rupert Men det är min enda utväg.
Hans Nåväl, jag återvänder till hovet och säger att du är förlorad och försvunnen.
Rupert Det låter bättre.
Hans Men då kommer drottningen att få för sig att Hubert rövat bort även dig, och då kommer hon aldrig att ge sig förrän hon fått ditt huvud på ett fat, Hubert. Hon har bestämt sig för att få Rupert till sin svärson.
Hubert Det var illa.
Rupert Kan vi lösa problemet på något annat sätt än genom mitt försvinnande?
Hans Då måste Hubert också försvinna.
Hubert En lätt sak. Jag har alltid varit försvunnen.
Hans Bra. Jag meddelar hovet att ni är spårlöst försvunna. Så får de säga vad de vill.
Hubert Bra. Gå, Hans. Saken är klar.
Hans Jag lyder er. (*Hans går.*)
Johannes Han kommer tillbaka.
Hubert Jag är rädd för det.
Johannes Och med hela hovet.
Hubert Jag är rädd för det också.
Rupert Nu känner jag Johannes. Vi ska nog kunna lösa alla detta landets problem, som de inte kan lösa själva.
Hubert Det låter bra, Rupert. Stannar du här nu?
Rupert Vad som helst, bara jag slipper äkta prinsessan min syster.
Hubert Det gäller att hon aldrig får veta att du är hennes bror.
Rupert Kan du ordna det?
Hubert Vi skall försöka. Jag tror att allt hänger på Johannes. (*De går.*)

Scen 2. Hovet.

Kungen Vad menar du?
Hans Han vill inte.
Kungen Hur kan han säga nej?
Drottningen Det måste vara något missförstånd. Han får inte säga nej. Han kan inte vara så dum.
Hans Jag är rädd att det är det besked han gav mig.
Kungen Men det är ju alldeles absurt. Hela världen vill äkta vår prinsessa, hon vill bara ha honom, och han är den enda i världen som säger nej.
Drottningen Vi måste bearbeta honom. Detta är inte acceptabelt.
Kungen Du sa det.
Bianca Gav han ingen anledning?
Hans Nej. Han vill bara stanna i skogen hos sin far.
Drottningen Och hans far var alltså den där förfärlige vildmannen?
Kungen Han vann kriget åt oss, älskade.
Drottningen Han är ändå bara en vildman, och han stal vårt barn ifrån oss. Glöm aldrig det.
Kungen Omöjligt med dig i närheten.
Bianca Men han kan ju inte bara säga nej till halva kungariket. Vi får ge honom betänketid.
Hans Jag är rädd att hans svar var definitivt.

Drottningen (reser sig) Det här går för långt! Först stjal vildmannen vårt barn ifrån oss, och nu ämnar han dessutom stjäla vår enda möjliga svärson! Det går inte! Vi måste åtgärda denna oförskämda vildman en gång för alla!

Kungen Hur då?

Drottningen Dra honom inför rätta! Vi får inte låta honom dra oss vid näsan på detta viset! Vi får inte kapitulera för en sådan grobian!

Kungen Jag är rädd att han nog inte kommer att låta sig infångas utan vidare. Vi har ju faktiskt misslyckats förut, och det kostade oss vår son.

Drottningen Vi måste kräva vår son tillbaka! Det är inte mer än rätt!

Kungen Efter så många år? Tror du verkligen att han fortfarande lever?

Drottningen Han måste leva! Han kan inte dö!

Bianca Klanta inte till det nu, mamma. Låt oss göra nya försök till underhandlingar. Vi har ju diplomater.

Drottningen Som bara kan prata och aldrig får något gjort.

Kungen Vår dotter har rätt, min älskade. Vi måste ge diplomatin en chans innan vi drar ut i krig.

Drottningen I så fall händer det aldrig något. I så fall kommer vi aldrig åt vildmannen och hans tallösa brott. Nej, vi måste tukta den boven! Vi måste göra slut på honom en gång för alla!

Bianca Det går inte, mamma. Dina metoder fungerar inte. Låt mig hantera saken.

Kungen Lämna ärendet åt den som det angår, för en gångs skull, älskling.

Drottningen Det blir bara fiasko. Allt vad ni kan åstadkomma är bara fiasko. Hela din regering är bara ett enda stort fiasko.

Kungen Älskade, det är du som styr regeringen.

Bianca Det är därför de aldrig blir klara med någon utredning.

Drottningen Skyll er själva! Jag tvär mina händer! Skyll inte på mig sedan! Jag håller mig oskyldig till alla era fiaskon! Fjäskna ni för den där vildmannen så mycket ni vill, men själv vägrar jag acceptera honom som annat än lik!

Kungen Kom med oss ut i skogen, älskade, så att du själv får se honom och märka att han faktiskt är en människa. Vi behandlade honom illa här, därför hämnades han, och enda sättet för oss att någonsin kunna få någon rättsida på den saken är att tala med honom. Du får aldrig din svärson annars.

Bianca Ja, kom med, mamma. Om ingen annan kan tala vildmannen och Rupert till rätta, så kanske du kan.

Drottningen Som ni vill. Jag kommer med. Men vänta er ingen nåd. Den vildmannen tänker jag knäcka!

Kungen Ja, gör det, käraste, så blir du kanske nöjd sedan. Meddela skogen och vildmannen och Rupert, Hans, att vi kommer själva ut till dem för att bönfälla dem om att lösa våra problem.

Hans De tänker nog ta bättre emot er än vad ni skulle ta emot dem.

Kungen Det tror jag också. Då är saken klar. Kanske vi äntligen kan klara upp några gamla problem.

Drottningen Om han inte samarbetar tänker jag ta den där vildmannen i örat!

Bianca Gör med honom vad du vill, bara jag får Rupert till brudgum.

Drottningen Han ska bli din brudgum, om jag så ska dra honom i krok till bröllopet!

Kungen Rätt så, käraste. På det sättet kan du inte misslyckas.

Hans Jag ska framföra er önskan om fredliga underhandlingar. (*bugar sig och går*)

Kungen Jag tror han fixar problemet.

Drottningen Det är allt bäst för honom, det!

Scen 3. Skogen.

Hubert Jag vill inte träffa dem.
Hans Ge dem en chans, Hubert. De vill bara diplomatisera.
Hubert Nej, de vill bara demonstrera sin makt och praktisera sin fåfänga. De vill bara ha. De vill inte ge. Så är det med alla människor i den branschen. De sitter fast i etablissemang och vill ha mer.
Hans Ingen kan hindra dem från att röra sig fritt i sitt eget land, och jag har fått dem att garantera att de inte kommer att inskränka din eller någon fri mans frihet.
Hubert De får klara sig utan mig. Jag ger dem fria från mitt sällskap.
Rupert Jag känner dem och kan hantera dem.
Hubert Rupert, prinsessan kommer hit för att kräva dig.
Rupert Jag vet. Jag känner henne. Hon får mig aldrig.
Hans Så vad har ni då att frukta av det kungliga patrasket? Jag tror bestämt de nalkas redan.
Hubert Då sticker jag.
Johannes Stanna kvar, Hubert, och bevaka åtminstone dina intressen. Du behöver inte synas eller delta. Bara stanna kvar i skuggorna och observera.
Hubert Så mycket kan jag göra.
Rupert Lämna resten åt mig.
(Hubert lämnar scenen. Rupert sätter sig i mitten på en sten med Hans stående vid sin sida.)
Hans De är inte farliga. De är bara desperata.
Rupert Inga problem.
(Kungafamiljen kommer in med eskort.)
Bianca Här sitter han, helt lugn och oberörd, som om han ägde hela skogen. Har du väntat på oss, Rupert?
Rupert Nej, men jag visste ni skulle komma.
Drottningen Vad gör du här ute i skogen, Rupert? Din plats är vid hovet. Du måste komma med oss tillbaka så att min dotter kan gifta sig med dig.
Kungen Kallar du det diplomati? Du talar som vanligt som till en lakej vem det än är.
Drottningen Mot en drottning är alla lägre människor lakejer.
Kungen Även jag?
Drottningen Varför tror du annars jag gifte mig med dig? Jag behövde en tjänare med makt.
Bianca Lämna dina later åt sidan nu, mamma. Du är inte hemma nu utan gäst hos de vilda männen i skogen. Var är din berömde far, Rupert?
Rupert Vi behöver honom inte.
Drottningen Vi klarar oss verkligen bättre utan honom.
Kungen Ändå var det egentligen honom mest vi ville tala med, för vi antar att han måste veta någonting om vår försvunne son.
Drottningen Ja, han måste skaffa honom till rätta igen.
Rupert Varför det?
Drottningen Varför det? Naturligtvis för att han trollade bort honom och undansnillade honom! Vi kräver tillbaka vad han tog ifrån oss utan lov!
Rupert Och om pojken själv ville skiljas från er?
Drottningen Det kan han inte ha velat. Han var för liten.
Bianca Vet du något om min bror, Rupert?
Rupert Det enda jag vet säkert, Bianca, är att jag aldrig kan gifta mig med dig.
Drottningen Hur understår han sig? Vet han inte att vi har makt att halshugga honom för trots mot övermakten?
Kungen Gör dig inte till nu, hjärtat. Försök för en gångs skull att inte göra saken värre än vad den är.

Bianca Hur kan du motstå mig, Rupert? Finns det väl någon vackrare jungfru i världen än jag?

Rupert Nej, det gör det inte, Bianca.

Bianca Och hur vågar du då säga nej till mig? Har du något skäl?

Rupert Tyvärr har jag fullgoda skäl, som ni måste acceptera, även om jag inte kan avslöja dem.

Kungen Vad är det för prat?

Rupert Jag ska försöka förklara mig närmare. (*stiger upp från stenen*) Fader, jag har den senaste tiden vid hovet fått vänja mig vid att kalla dig fader, ty du har faktiskt blivit som nästan en fader för mig, men jag har en annan fader, som är mera äkta och som faktiskt är ännu vackrare än du själv, Bianca, ehuru han är en man. Ni känner honom alla, ty ni har själva försökt sätta honom i fängelse.

Drottningen Den där vildmannen igen!

Rupert Jag kan inte förneka honom, moder, ty han gav mig livet.

Drottningen Varför kallar du mig moder?

Rupert Du skulle ha blivit min svärmor, men i sista stund kom jag på bättre tankar.

Bianca Du måste förklara dig, Rupert. Hur i all sin dar kan du tacka nej till prinsessan och halva kungariket, när prinsessan är en sådan skönhet som hon är?

Rupert Jag har gjort mitt val i livet, och i det valet valde jag bort er från början, ty ni är bara ett förfalskat patrasck, som inte kan regera landet utan eviga utredningar, som aldrig kommer fram till något men bara utreder, så att de kan få sitta kvar som landets regering under utsugande av folket, som tvingas betala skatt till dem i onödan. (*De kungliga vill avbryta, men Rupert höjer sin hand.*) Nej, hör mig till slut! På grund av dessa orimliga skatter, som bara slösas bort på en oduglig regering som inte kan göra annat än bara utreda vad som aldrig blir färdigutrett, är landet fullt av uteliggare och livdömda fredlösa, som tvingas bli kriminella och utstötta ur samhället för ingenting, medan ni i etablissemangets säkerhets namn låser ut dem från samhället och stänger alla dörrar för alla fria människor. Ert samhälle är sjukt, ni stackars instängda maktmänniskor. De enda fria människorna är sådana som min far, som ni försökte låsa in men som i stället räddade åtminstone en från er etablerade korruption. Han har många bröder och systrar, alla långhåriga och eländiga, fattiga och medellösa men fria, och jag har valt att bli en av dem hellre än att låsa in mig bland er. Jag beklagar, Bianca, men jag kan inte gifta mig med dig, för jag är din bror.

(*De kungliga förfasas. Förskräckelsen är total.*)

Drottningen Vad är det han säger?

Kungen Han bara driver med oss.

Bianca Försök inte, Rupert. Du var bara vår kökspojke och trädgårdsdräng.

Rupert Ja, jag tjänstgjorde som sådan, för min far ville ge mig möjligheten att återvända till det liv som jag egentligen föddes till. Men i den tjänstgöringen lärde jag mig hur värdelösa i sin inskränkthet och instängdhet era liv är, och jag vill inte ha med dem att göra. Jag valde rätt från början när jag släppte ut Hubert ur buren och följde med honom bort från er ut till skogs.

Kungen Detta går bortom alla gränser för all förunderlighet.

Drottningen Han vågar ha fräckheten att stå där och blåljuga, den oförskämde drängen! Fängsla honom genast, Fridolf! Vi måste ta honom med hem till tukthuset!

Rupert Aldrig mer, mor, vilket jag skäms över att behöva kalla dig, ty du var aldrig en mor för mig. Du var bara världens elakaste häxa.

Bianca Rupert, nu ser jag att du faktiskt är min försvunne bror, och du har egentligen alldeles rätt. Om du vill stannar jag här i skogen hos dig.

Drottningen Nej, nu! Fridolf, lär genast din dotter veta hut!

Kungen Jag är faktiskt böjd att stanna här med Bianca och Rupert jag också.

Drottningen Inte du också! Är ni då alla förlorade och förtrollade av den där vildmannens konstner?

Hubert (träder fram) Madame, essensen av vad ni kallar mina konstner är den fria mänskliga viljan, som er make och dotter återupptäckt i samband med att de återupptäckt er son, som ni dock fortfarande tycks vågra erkänna som sådan. Om ni inte kan delta i erkännandet av det självklara har ni ingenting här i min fria skog att göra.

Drottningen Vet hut!

Hubert Madame, det är just det ni aldrig har gjort själv.

Drottningen Jag ska skicka polisen och hela armén på er att bränna ner hela er förrädiska skog!

Hubert Ja, gör det, så stannar de här också, så blir ni av med hela ordningsmakten, och det var då sannerligen på tiden. Det enda resultatet av ert livslånga tyranni, madame, är att ingen längre lyder er.

Drottningen Dra åt skogen, din gräsliga grobian!

Hubert Tack, det är just vad jag alltid har gjort med den äran.

(Drottningen går rasande.)

Bianca Så blev vi av med henne.

Kungen Hon kan gå hem och dra något gammalt över sig. Det var en bra idé, Bianca, du fick att stanna här hos vår äntligen återfunne son ute i skogen, nu när vi äntligen återfunnit honom. Tänk att det verkligen är du. Visste du det hela tiden?

Rupert Naturligtvis. Men jag kunde inte göra bort mig, för då hade allt varit förlorat. Jag ville noga avväga mellan ert rike och min fars.

Kungen Så du kallar honom fortfarande din far, fastän du har mig?

Rupert Far, han är min andlige far, och som sådan betyder han mer för mig än någon äkta far kan göra. Hos dig hade jag aldrig kunnat få vad som fäste Bianca vid mig och er alla, nämligen mitt långa gyllene hår.

Bianca Det är sant. Jag är glad att du åtminstone förblir min bror, Rupert. Och säkert har du väl någon grann långhårig rövarhövding här ute eller fredlös hjälte som jag kan gifta mig med i stället?

Rupert Hur många som helst. De är alla granna och fria.

Kungen Men vad ska vi göra med drottningen? Hon förlåter oss aldrig.

Rupert Glöm henne. Om hon vill får hon när som helst komma tillbaka och göra oss sällskap i friheten, men jag överger aldrig mer mitt fria rike hos min far i naturen.

Kungen Jag förstår dig. *(till Hubert)* Kan du förlåta oss den orättvisa vi en gång i tiden utsatte dig för? *(tar honom i handen)*

Hubert Det var länge sedan. Jag förlät er i det ögonblick er son släppte ut mig ur buren och återgav mig friheten. Jag har även hämnats för länge sen. Min hämnd var att ge er son samma frihet som han gav mig.

Kungen Ändå lyckades du inte beröva oss honom för alltid.

Bianca Det här måste vi fira. En återvunnen bror, en återförenad familj, och en äntligen kasserad galen gammal drottning. Vad behöver vi mer?

(Rabbinen kommer in med Johannes.)

rabbinen En rabbin att lära er bedja för hennes själ.

Bianca Vem är du?

Rabbinen En gammal rabbin.

Kungen Jag känner igen dig. Brände vi dig inte på bål för länge sedan?

Rabbinen Jo, efter att ha torterat mig och rådbråkat mig och lagt mig på sträckbänken. Men som ni ser gjorde det ingenting, för jag ber för era själar lika fullt ändå.

Johannes Man blir inte av med gamla spöken så lätt.

Kungen Det ser sannerligen så ut.

Hubert Prinsessan Bianca har dock alldeles rätt. Vi måste fira denna tilldragelse på något sätt. Vilket sätt vore bättre än en ordentlig fest? Och låt oss bjuda alla rövarhövdingar och fredlösa uteliggare, så att den vackra prinsessan Bianca kan välja ut den bästa och grannaste av dem, så blir hon inte besviken för att hon inte fick gifta sig med sin bror. Duger det, Bianca?

Bianca Jag är med på vilken galenskap som helst, bara jag slipper ha mamma i närheten.

Rabbinen Ack, tänk på att hon är din mor och olycklig dessutom.

Bianca Då är det nog bättre att jag inte tänker på henne mera.

Hubert Till fest! Till fest! (*tar fram hornet och blåser. Genast kommer alla de fredlösa in från alla håll*)

Fredlös 1 Vi hörde budet!

Fredlös 2 Vem kan motstå en riktig fest?

Fredlös 3 Vi ska ha större banketter än hela hovet!

Fredlös 4 Med större läckerheter och bättre vin än hela slottet!

Fredlös 5 Och vi ska tävla om den vackra Bianca!

Fredlös 6 Med pokaler!

En lös dam Välkommen, syster, till de fria älskarinnornas gemenskap.

Bianca Ni kan säkert lära mig mycket. Och jag tar gärna flera granna män på en gång.

Damen Så kan du bäst välja ut den bäste.

Rupert Jag beklagar, Bianca, att jag inte fick dig, men ärligt talat har jag dig hellre till syster.

Bianca Det duger väl åt mig, bara jag har dig i närheten.

Rupert Du behöver aldrig mer vara rädd för att jag ska springa bort, ty nu är du själv bortsprungen.

Kungen Och lika skamlöst glad är hon för det. Jag önskar bara min fru kunde vara lika glad.

Hans Kan vi inte skicka en oemotståndlig förförare på henne, som kan enlevera henne, så får hon äntligen lite roligt?

Kungen Det är vad hon skulle behöva. Ja, vi kan ju inte låta henne sura där ensam i palatset. Då kan hon ju drunkna i den allmänna revolutionen.

Hans Men hon har ju sin regering.

Kungen Vi kan inte lämna henne ensam med premiärministern.

Hans Är det risk för att han skulle låta verkställa en utredning av henne?

Kungen Värre ändå. Han skulle låta inreda henne.

Hans Hur inreder man en dam?

Kungen Och det frågar du mig?

Hans Är inte damer de bästa inredningsexperterna?

Bianca Du får gärna låta inreda mig, Hans, eftersom Rupert inte vill det.

Kungen Var inte stygg nu, Bianca. (*till Hans*) Vi får helt enkelt skicka drottningen en delegation.

Bianca Som utreder henne.

Kungen Jag är rädd att hon inte tål någon närmare utredning. Hon är inte den som frivilligt lyfter på kjolarna.

Hubert Jag tror nog vi kan mobilisera någon oemotståndlig rövare som kan bringa henne därtill.

Kungen Det låter bra. Hon behöver ärliga karlar som går rakt på inredningen utan någon utredning.

Hubert Saken är klar.

Kungen Till saken! Var är maten? Jag är törstig! Visa mig vägen till vinflaskorna!

Hans Så ska det låta, min gode kung! Äntligen börjar ni bli mänsklig. Vi ska nog ha roligt ihop, du och jag.

Kungen Ja, kom, Hans, och låt oss genast börja suppa! (*lägger armen om Hans och för honom med sig.*)

Hubert Tur att inte drottningen ser oss nu.

Rupert Hon har själv valt sitt öde. Kom, far. Låt oss visa världen hur man lever.

Hubert Ja, min son, det är tyvärr något som världen alltid kommer att behöva.

(Alla går ut utom Johannes.)

Johannes Så slutar denna saga, och om ni kan få någon sensmoral ut ur den är ni duktiga, ty det var väl vår minsta avsikt med att berätta den. Vi ville egentligen bara ha roligt, och om vi har lyckats, och om ni kunde dela vårt nöje, så håll till godo. Annars kommer det fler föreställningar.

(bugar sig och går ut.)

Slut.

(Göteborg, 19 februari 2005)